

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

(Του LÉON FRAPÉ)

ΤΟ βάθος της Νορμανδίας υπάρχει μία σιδηροδρομική γραμμή που την χρησιμοποιούσε άλλοτε κάποια Έταιρία, η οποία έχρησκόνησε. Κατόπιν η Έταιρία των Αυτικών Σιδηροδρόμων δέ θέλησε να εξαγοράσει αυτή τη διακλάδωση η οποία εΐταν δευτερευούσης σημασίας, κ' έκτοτε η γραμμή αυτή μένει εγκαταλειμμένη.

Αρρωστιάρινα χόρτα φυτρώνουν δώδε και κείθε στις ράγες που τις έχει φάει η σκουριά. 'Ολ' η περιοχή γύρω παρουσιάζει μία φρικαστική θέα: ζώα άδρατα δολούζουν παραπονετικά στο βάθος ενός σκοτεινού κ' αδιάβατου δάσους, βάλλοι μαύροι περιστοιχίζουν τον τόπο και τα κοράκια διαρκώς πετούν κρόζοντας μες στον αέρα.

Γιά πολύ καιρό μία προκατάληψη κρατούσε μακριά από το μέρος αυτό τους χωρικούς και τους πιο κερδοσκόπους που μπορούσαν να κερδίσουν αρκετά απ' αυτή την ακαλλιεργητή περιοχή, γιατί ένα ζωντανό φαντάσμα είχε διαδεχθί τα φαντάσματα για τα έθνη ή παρόδοση έλεγε ότι κατοικούσαν σ' αυτά τα μέρη.

Κάθε μεσάνυχτα, ταχτικά, φαινόταν ένας άνθρωπος μ' ένα φανάρι στο χέρι να βαδίζει στο μακρος των γραμμών. 'Ο άνθρωπος αυτός κατοικούσε, με δυο υπηρέτες, ένα σπιτάκι χαμένο μέσα σ' αυτή την έρημο, που οι συγγενείς του το είχαν χτίσει γι' αυτόν στην άκρη του δάσους.

— Μαθιά, φατούσε τον υπηρέτη του με το ρολόι του στο χέρι, είμαστε έτοιμοι;

— Μάλιστα, κύριε, όλα είναι έτοιμα.

— Καλά, φεύγουμε! δός μου το φανάρι.

'Ο άνθρωπος αυτός με το φανάρι στο χέρι διάτρεχε τη γραμμή από τη μία άκρη ως την άλλη, ακολουθούμενος από κοντά από το Μαθιά. Χρειάζονται τέσσερες ώρες για να την διατρέξει κανείς. Είχε δεκάξη χιλιόμετρα περίπου, πάλι κ' έλα. Πότε βάδιζε πολύ γρήγορα μ' άνυπνοτητα και τότε σταματούσε για να σκεφτεί κ' έπειτα πάλι ξεκινούσε με κανονικό βήμα.

Τι γύρευε γυρνώντας έτσι, τόσον καιρό τώρα; Έφαγνε όλο το μακρος της γραμμής, κοιτάζε κάτω από τους βράχους, εξέταζε τα κοιλώματα. Τι ζητούσε;...

Εΐταν γηλός, μ' οι όμοι του έκλιναν κάτω από το βάρος ενός φανταστικού φορτίου και τα βλέμματα του δεν άφηναν τη γη, προς την οποία κρεμόντουσαν τα κάτασπρα μαλλιά του και τα χέρια του.

Με τα μάτια τρελλά έφαγνε κ' έφαγνε το μακρος των γραμμών. Κάθε τόσο πλησίαζε το φανάρι του για να εξετάσει μερικά σκοτεινά σημεία. Κάποτε πάλι έσπυρε, ψηλαφούσε τις κοκκινωπές πέτρες κ' έπειτα ένότιαζε τα δάκτυλά του.

Τέλος ο Μαθιάς τον έπλησίαζε και του άγγιζε τον ώμο:

— Κύριε, το έλεγε, διασχίσαμε όλη τη γραμμή.

— Α!... καλά, τότε να γυρίσουμε από την άλλη γραμμή.

Τότε ο Μαθιάς έπερνε το φανάρι κ' άδηγούσε πίσω τον κύριο του, που τον εγκατέλειπε πιά η θέληση, και έτεινε τα χέρια του ίκετευτικά, προς το φανάρι του που τρεμόβηνε...

Αυτός ο άνθρωπος που φαινόταν γέρος εξήντα χρόνων, δεν εΐταν ακόμα ούτε τριάντα. Τελευταία, κατοικούσε στο Παρίσι με τη γυναίκα του και το παιδί του. Το σπίτι του εΐταν φημισμένο για την πολυτέλεια και την ευθυμία των συγγενθρώσών του. 'Η γυναίκα του έθεωρείτο ως η πιο όμορφη και πνευματώδης ανάμεσα σ' όλες τις άλλες.

Ένα βράδι, καθώς γυρίζαν, από μία φιλανθρωπική έορτή, άφανα, άρρόπατα, χωρίς καμμία προηγούμενη άφορμή, πέθανε η άγαπημένη του γυναίκα, μεσ' στα φίλα του.

Το λεπτοκαμωμένο παιδί του ζητούσε τη μητέρα του. 'Ο γιαντός διάταζε να το αναθρέψουν στην έσοχή. Για να μη χωρισθί από το παιδί του, το Λιλού του, ο χήρος αποφάσισε να κατοικήσουν στο Μάντ. Πήγαινε στο Παρίσι όσο μπορούσε συχνότερα για τις υποθέσεις του.

Από τον καιρό που πέθανε η γυναίκα του μία λυπη άγίατρευτη τον είχε καταλάβει, τόσο ώστε συχνά να τον πιάνουν νευρικές κρίσεις, που τον άφηναν άναίσθητο. 'Η όδύνη τον κρατούσε καρφωμένο ώρες ολόκληρες στην ίδια θέση, ξένον γιά ότι εΐταν γύρω του, με το κεφάλι πεσμένο προς το στήθος, με τα μάτια χωρίς βλέμμα.

Πολλές φορές που αυτή η κατάσταση τον έβανε στο τραίνο, ξεχνούσε να κατεβή στον προορισμό του και ύπνυσε απ' αυτή την άφρημάδα του μετά δύο ή τρεις στάσεις.

'Ο Λιλού, εΐταν τριών χρόνων, ξανθός, τριανταφυλλένιος και φλυαρούσε άδιάκοπα. Σ' αυτόν είχαν άπομεινεί οι έλπίδες και η

ψυχική γαλήνη του πατέρα.

— Παπάκη, του έλεγε συχνά, πλέττω μόνος μου μέσα στο μεγάλο μας περιβόλι, θέλω να μου αγοράσεις ένα άδελφάκι για να παίξουμε μαζί.

Αυτή η άπαίτηση του μικρού εΐταν καθημερινή. Κ' έπειδή ο πατέρας σκεπτόταν να μην ξαναπαντρευθί, είχε όπ' όση του στα σοβαρά να περιουλήσει ένα παιδάκι της ίδιας ηλικίας με τον Λιλού, που θα εΐταν ο σύντροφός του, ο άδελφός του. 'Η ζωή περνούσε ήσυχα μέσα στα παιδικά παιχνίδια. 'Ο μικρός άδελφός του Λιλού θα διαλεγόταν μέσα σ' ένα σωρό άλλων άποκλήρων παιδιών και θα τον άντιπροέτανε και τον Λιλού.

Κάποια φθινοπωρινή ημέρα που προμηνούσε μπόρα κ' ο άνεμος εΐταν σκοτεινιασμένος, ο πατέρας έπηρε το Λιλού στο Παρίσι, γιά να περάσει την ημέρα του σ' κάποιους συγγενείς του. Το βράδι θα γυρίζει στο Μάντ.

Οι καλοί αυτοί άνθρωποι γοητευμένοι από τις χάρες του Λιλού, είχαν προσφερθεί μ' έπιμονή να τον φιλοξενήσουν μία βδομάδα τουλάχιστον.

Μά όσα γι' αυτό, ποτέ! Με κανένα λόγο, ο πατέρας δεν έννοούσε ν' αφήσει ούτε μία νύχτα το Λιλού μακριά του. Ποτε δε θα μπορούσε να κοιμηθί χωρίς να δΐτ' άγαπημένο του παιδάκι εκεί κοντά του, στο κρεβάτάκι του.

'Η μόνη χάρη που μπορούσε να τους κάνει εΐταν να τον αφήσει μία μέρα μαζί τους, όπως και τον άφησε. Κ' έπειδή ο Λιλού όποτε νύσταζε, ούτε διάθεση είχε ν' αφήσει τα παιχνίδια ο πατέρας, μη θέλοντας να του χαλάσει το χατίρι, περιέμενε να φύγουν με το τελευταίο νυχτερικό τραίνο γιά το Μάντ.

Το τελευταίο τραίνο εΐταν απ' ευθείας απ' το Παρίσι στο Μάντ. 'Ο πατέρας κ' ο γιός εγκαταστάθηκαν μόνι μέσα σ' ένα βαγόνι της πρώτης θέσεως.

'Ο Λιλού σ' ένα γωνιά, κοιτούσε τα φώτα του Σταθμού απ' το πορτάκι.

Μά μόλις ξεκίνησε, το τραίνο βυθίστηκε στο σκότη. 'Ο πατέρας εξήγησε στο Λιλού, ότι δε θα ξανάβλεπε φώτα παρά στον προσηχ σταθμό κ' αυτά θα περνούσαν σάν προτεχνήματα γιαντί, έπειδή εΐταν έξω από το τραίνο, δε θα έκανε στάση.

'Ο πατέρας, καθισμένος άπέναντι σ'ι γινύ του, σιωπηλός, γρήγορα κατέληθε σ'ι τη μελαγχολία του νυχτερινού ταξιδιού. 'Η εικόνα της άγαπημένης πεσμένης, παρυσίασμένη μπροστά του και γρήγορα έπεισε σ'ι μια απ' αυτές τις κρίσεις της άνασθησίας που τόσο συχνά τον έβαναν. Σκενόταν άσπντος με τους άγκωνες άκουμπισμένους σ'ι γόνατα και το κεφάλι του χαμένο σ'ι χέρια του.

Όταν συνήλθε, το τραίνο είχε προσεγγίσει πιά το Μάντ και έφτανε σ'ι λιμάνιας θανατερά προς τους άγρους μέσα στην πανήχνη.

Νύχτα. 'Η πορτίτσα του βαγονιού του εΐταν διάπλατα άνοιχτή και το παιδί του δεν εΐταν πουθενά!...

Léon Frapé

ΣΚΑΨΕ ΤΗ ΓΗ

Του Rosegg

ΣΚΑΨΕ τη γη, σκάψε τη γη, με χέρι προκομμένο, Κ' δει καλό, σ'ις μάννας γής τα βάθη είνε κορυμένο.

Σκάψε τη γη μ'ι παιδαμύ βαθνά, και πληρωμή σου θά'χεις την πρώτη της ζωής λαχτάρα—το ψωμί σου.

Σκάψε τη γη δυό πιδάμες βαθνά, και σκίψε κάτω Νά πης απ' την πηγή νερό διάφανο και δροσίο.

Σκάψε τη γη τρεις πιδάμες βαθνά, και δά οξίσση Τό δένδρο, που ίσκιω και καρπό μ'ι μέρα θα σοΐ δάση.

Τέσσερες πιδάμες βαθνά σκάψε τη γη, και μέτρα Και τ'ον σπιτιού σου θέμελο βάλε την πρώτη πέτρα.

Σκάψε ως τις πέντε πιδάμες, κ' η ποίρα σου άν τ'ο γόμφη θα βής της γής τους θησαυρούς και θα χαρής χρυσάφι.

Σκάψε έξη πιδάμες τη γη, λάκκος βαθύς να γίνη, Και βόηκες—το καλύτερο—την αιώνα γαλήνη.

Μετάφρ. Γ. Δροσίνη

ΔΙΕ ΤΑΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ, ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΟΔΟΣΤΑΣ
Πωλούνται βιβλία άγγελιών εκ 400 σελίδων αντί δραχ. 225 εκ
το Τυπογραφείον Στραγγάλου και Γαλήνη, όδός Λέκκα 7.

ΜΙΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

“Όλον μας ή άναπνοή έσταμάτησε μόλις άκούσαμε τον κρότο εκείνου. Χωρίς να θέλουμε, άθόρυβα, χωρίς φωνή μαζευνήσαμε ό ένας κοντά στον άλλο και το χέρι του καθένος ζήτησε να βρη και να σφίξη το χέρι του διπλανού του. Δεν εΐταν ο φόβος που μ'ας έκανε έτσι. “Οχι, κάθε άλλο: κ'ιταν ένα αίσθημα που προκαλούσε ή άφιξη αυτού του ύπερφυσικού, του καθ'ονόντος, που κανείς άλλος από τους έπί της γής ανθρώπους, έκτός από μ'ας, δεν είχε αντίκρισει παρόμοιον, άλλ' ούτε καν έφροντάζετο την ύπαρξή του.

“Αλλά άμέσως μ' ένα τρόπο έντελώς άγρια ή όποια μ'ας έπεβάλλετο άπολύτως γιά τη στιγμή έκείνη. Εΐν' άλήθεια ότι ως τώρα σ' ανάλογες περιστάσεις πάντα ο Κουίντ Μόρρις καθήριζε το σχέδιον της δράσεως και όλοι μας οι άλλοι είμαστε συνειδημένοι να ήπακούουμε σ' αυτόν. Και τώρα εΐταν έκείνος ο πρώτος—έκτός από τον καθηγητή— ό όποιος είχε μένει άτάραχος—που συνήλθε. Μ' ένα γοργό βλέμμα σ' έμάς καθίσαμε το σχέδιο της επιθέσεώς μας και με χειρονομίας, χωρίς να ήλ λέξη μ'ας έτοποθέτησε τον καθένα στην κατάλληλη θέση.

“Ο Βάν Έλσιγγ, ό “Αρκερ κ' έγώ πήγαμε και στήθηκεμε άκριβς πίσω από την πόρτα ούτως ώστε μόλις άνοιγε να είμαστε έτοιμοι να έπιτεθούμε εκ των ύπνου κατά του κόμητος. “Ο “Αρθούρος και Κουίντ στάθηκαν μπροστά σ'ε κάποια άπόσταση γιά να είναι συγχρόνως εις θέσιν και να έπιτεθούν και να τον έμποδίσουν να διαφύγη από το παράθυρο.

Έπειτα μέναμε την είσοδον του κόμητος μετά μερικά δευτερόλεπτα, όταν τον είδαμε έφανα να πηδά και να στέκεται σ'ι μέση του δωματίου. Πονηρός όπως ήταν δεν εΐσληθε κανονικά φοβούμενος καμμία παγίδα. Έξετέλεσε ένα τεράστιον πήδημα ώστε να εΐσθ' εις το μέσον του δωματίου, μη φοβούμενος άποτόμον επίθεσιν, έχον καιρόν να προσφυλαχθί. Έμειναμεν προς στιγμήν κατάπληκτοι. Αύτός μ'ας έπερίμενε. Έστάθηκε με τους γόφους σφιγμένους και μ'ας έρριξε ένα βλέμμα θανασιών μίσους. Τα δόντια του έτρεξαν λυσσασμένα και άστραφαν δλόστιλπνα και σούβλερά καθώς τα χείλη του συνεσπάζεσαν σ' ένα μείδισμα σαρκασμού.

Δεν είχαμε καιρό να χάνουμε. “Ομνήσαμε όλοι κατ' έπάνω του άποφασισμένοι ν' άγωνισθούμε μαζί του τον ύστατον άγώνα.

“Ο “Αρκερ ταχύτερος από όλους μας, έτράβηξε το μαχαίρι του, έπήδησε κατά του κόμητος γεμιστός μανίας και του κατέφερε σφοδρόν χτύπημα κατάστυθα.

“Αν ο κόμης δεν έκανε ένα άπότομο πήδημα προς τα όπισθεν το μαχαίρι δά του περνούσε τη καρδιά. Δυστυχώς όμως έπρόλαβε και την έγλύτωση. Το μαχαίρι του έσχισε το ένδυμα αυτό έπασαν στο πάχος μ'ις της έπιδερμίδος και από το άνοιγμα αυτό έπασαν στο πάχος της διάφορα χαρτονομίσματα και πολλές χρυσές λίρες.

Είχε συσθίθί άναμφιβόλως με το χτύπημα ή προς τα άριστερά του πτώσι του κόμητος και από αυτήν έρρευσαν χαρτονομίσματα και λίρες.

“Η μανιώδης επίθεσις του “Αρκερ μ'ας έκανε γιά μ'ι στιγμήν να σταθούμε κατάπληκτοι.

“Η όψις του κόμητος την στιγμήν αυτήν ήτο τρομερά, καταχθονία. Έκτύπησε τον “Αρκερ και τα μάτια του πετούσαν άστραπές. Τα δόντια του έσφίγγοντο και έτρεξαν!...

Έφοβηθήκαμε πώς θα όρμούσε κατά του “Αρκερ και θα τον συνέτριβε. “Ο “Αρκερ όμως δεν έσκέπτετο πλέον τίποτε. Έδιψούσε έκδίκησιν, έμισούσε το τέρας αυτό, έποθύσε την έξόντωσιν του και έτοιμάσθηκε να του κταφέρη δεύτερο χτύπημα με το μαχαίρι του. “Πτο πλέον καιρός να έπέμβουμε και έπροχωρήσαμε κατά του κόμητος με τους σταυρούς μας στο χέρι.

“Η θέα των σταυρών τον έκανε να φρονήξει περισσότερο. “Οπισθοχώρησε ένα βήμα λυσσών έξ όργης. Ένόμιζε ίσως πώς μ'ας είχε στα χέρια του, πώς θα μ'ας συνέτριβε όλους εκεί μέσα, πώς είμεθα όπλισμένοι μόνον με μαχαίρας και περιστορεα και το αντίκρουμα των σταυρών διέφυσε τάς έλπίδας του. Το είδαμε αυτό να ζωγραφίζεται στην φρικτή μορφή του, ή όποια είχε γίνει πράσινη από την μανία, ένθ τα μάτια του σπιδβολούσαν.

“Ελπίζε να μ'ας πνίξη όλους εκεί μέσα, τον ένα κατόπιν του άλλου και ήδη εύρίσκετο υπό την δύναμιν των σταυρών την άκαταμάχητον...

“Έτριξε τα δόντια του, φυσούσε άγρια και ή γροθίς του έσφίγγοντο άπειλητικώς. “Οπισθοχώρησε αύτός και ό “Αρκερ προχωρούσεν έναντίον του με το μαχαίρι ύψωμένο.

“Εάφνα συνέβη κάτι που δεν τό έπεριμέναμε. “Ο κόμης έσκυφεν άποτόμως, πέρασε σάν άστραπή κάτω από το όπλισμένο χέρι του “Αρκερ, άρπαξε μ'ι φούτλα λίρες από το πάτωμα και έρρίφη όρημνικά κατά του κλειστού τζαμού, το όποιον εύρίσκετο δεξιά στο τζάκι, μ' όλη την δύναμιν του σώματός του. Το τζάκι έγινε θρύψαλα και άκούσαμε τον κόμητα να πέφει όρθιος στο πλακόστρωτο, ένθ τα σπασμένα τζάμια χροτούσαν γύρω του...

“Ηταν πραγματικά ένα πήδημα άπελπισίας, ένα πήδημα, το όποιον μόνον ένας άνθρωπος σάν τον κόμητα θα τολμούσε να έπιχειρήσθ.

“Εμβρόντητοι γιά μερικά δευτερόλεπτα δεν άργήσαμε να συνέλθουμε και να τρέξουμε όλοι στο κατασυντρίμμένο τζάμι. Έκυντάξαμε κάτω και είδαμε τον κόμητα ν' άνοίγθ την πόρτα του σταύλου διά να φύγη. Δεν είχε χτυπήσει πουθενά, τα τζάμια δεν τον είχαν πληγώσει, το ύψος που πήδησε δεν τον είχε βλάψει καθόλου.

“Αντελήφθη εν τούτοις την παρουσία μας στο τζάμι και πνίν έ-ξαφανίσθη έγύρισε προς το μέρος μας, μ'ας ένότιαζε με βλέμμα μανίας και μίσους και μ'ας έπτε μέσα απ' τα σφιγμένα του δόντια με φωνή άπειλητική:

— “Α ά ά ά!... Θαρρείτε πώς θα με νικήσετε σεις, με τα όχρα σας πρόσopa, που είστε σάν κοπάδι προβάτων που το σέρνουν στο μακελιό; Δυστυχία σε σας, δυστυχία σ'α παιδιά σας, δυστυχία σ' έκείνους π' άγαπάτε. Θα κλάψετε πολύ γ' αυτό που κάνετε, θα κλάψετε στους αιώνας των αιώνων, χωρίς να βρ'σκετε παρηγορία γιά τας συμφορές που θα έξαπολύσα κατά των κεφαλών σας!...

“Η έκδίκησ' μου τώρα άρχίζει. Θα την έπιτείνω στους αιώνας των αιώνων, γιαντί έχω σύμμαχό μου τον χρόνο. “Η γυναίκες που άγαπάτε θα γίνουν δικές μου. Και σεις θα γίνετε δικοί μου, θα γίνετε σκλάβοι μου, όργανά μου, γιά να σας διατάσσω και να με ήπακούετε όταν τό θέλω, γιά να κάνετε το θέλημα μου. “Όταν θέλω να φάγω θα σας προστάξω και θα με ήπακούετε. Θα είσατε τα σκλάβια μου και δεν θ'άναπαυθήτε από την γην και σεις και οι δικοί σας και δεν θ'α βρ'τε γαλήνη στον τάφο, θα σας καταδιώσω παντού, θα σας βασανίσω φρικτά, θα σας συντρίψω, θα πιά το αίμα σας, θα γογγιάσω έπάνω σας την όργη μου και τη λύσσα μου και θα σας παιδεύω απάνθρωπα!...

“Μ' άκούτε, σκλάβοι;... “Αφ'σεν ένα γούλλισμόν μανίας, και έφυγε άρου έλπίσε την πόρτα του σταύλου και έσπρε τον σωτή. “Ακούσαμε άλλη μ'ι πόρτα ν' άνοίγθ και να ξαναβλήθ κ' έπασα πνίν τίποτα... ήσυχία τρώφηση και άπαίσια όπως πνίν.

“Ηταν άδύνατον πλέον να τον καταδιώξουμε και να τον άνεύρωμεν διά μέσου των πολυσυνγύστων δρομών του Λονδίνου. Έκυνταχθήκαμε ταραγμένοι, βουβόι, με σφιγμένη την καρδιά.

“Ο Βάν Έλσιγγ, μ'ιλες πρώτος:

“Γιατί σιωπάτε, φίλοι μου; Σας έφοβίσαν τα λόγια του; Και όμως αν δεν κόμης λάθος απ' ότι συνέβη εδώ από όλ'ιους και από όσα είπατε τό τέρας αυτό, προκύπτει τό ότι μ'ας φοβείται. Ναι, μ'ας φοβείται. “Η καταδίωξις έναντίον του εν ένοχλή. Τά κακαφ'ι μου άνακαλύπτονται τό ένα κατόπιν του άλλου. Χρήματα δεν έχει άρκετά και άπόδειξις αυτού είνε το γεγονός, ότι έσκυψε φεύγων και άρπαξε όσα λίρες έπρόλαβε. Τι σημαίνουν όλα αυτά αν όχι, τό ότι έπρόλαβε, σ'ε δύσκολη θέα:

— Ελπίδε βέβαιως, καθ'ημέρη; ρώτησα.

— “Υπερβέβαιως. Αύτες οι άπειλές του με πιάνουν περισσότερο περί όλων αυτών. “Αν ήτο ταχύτερος δεν θ'άπαιλούσε. Θα έφρευε και θα έξεδίκετο. Μόνον ό εν άσυνάμμη εύρισκόμενος άπειλούσθ.

“Επ'μ'ε α λοιπόν, ότι φοβείται. Φοβείται τον καιρόν, την άνάγκην φοβείται και θ'α έλθε...

Κατόπιν των λόγων του αυτών ό καθηγητής έμάζεψε τα χήματα του κόμητος από το πάτωμα και τα έκρυψε στην τσέπη του. Μετά τ'ών χαρτονομισμάτων είχαν πέσει και οι τίτλοι της ίδιοτήσιος της οικίας εις την όποιαν εύρισκόμεθα. “Ο καθηγητής άναψε ένα σιγάρο και έκαψε τους τίτλους αυτούς.

(Ακολουθεί)

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΣΤΗΝ ΑΛΛΗ ΖΩΗ

(ΤΟΥ ΓΟΥΪΛΙΑΜ ΜΠΡΟΚΕΡ)

Συνάντησα το φίλο μου το γλύπτη Μπόμπ Γκάρισον στη Λέσχη των Μπόεμ. Είχαμε πολύ καιρό να δωθούμε, και σ' αυτό το διάστημα ο πρό ολίγον σπουδαστής της γλυπτικής είχε γίνει διάσημος γλύπτης που η φήμη του είχε επεκταθεί πολύ πέρα από τα σύνορα της πατρίδος μας.

Εξακολουθούσε να ξη μακρυνά από τις κοσμικές συγκεντρώσεις, σαν αληθινός ασκητής: αν και εφόρετο προς τις γυναίκες με ιπποτική αβρότητα, εν τούτοις πάντοτε τηρούσε μίαν απόστασιν άκατανοήτη. Καθώς καθόμασσε σε μία γωνία καπνίζοντας τις πίπες μας, τον ρώτησα αν παντρεύτηκε ποτέ.

— «Α! όχι, φίλε μου, μου είπες. Έχω πολλή δουλειά. Αν πάω και σύζυγον θα πρέπει να παραμελήσω ή τέχνη μου ή τη γυναίκα μου. Και στην μία και στην άλλη περίπτωση ή συνεπείες θα είναι τραγικές. Άλλωστε εδοξίμασα.....

— Πώς, παντρεύτηκες λοιπόν;

— «Οχι! Έλα όμως το βράδυ στο άτελιέ μου και θά τα πούμε. Τη νύκτα, μετά το δείπνο, ξεκίνησα για το άτελιέ του φίλου Γκάρισον που βρισκόταν κοντά στην Τσέλση.

Καθώς έμπηκα χωρίς να κτυπήσω είδα πίσω από μία βελουδένια κουρτίνα μισοταβηγμένη ένα απούπωμα ανθρώπινου από πηλό. «Αν και ήτανε κακότεχνο και σε μερικά σημεία ακαταστασία, εν τούτοις έβλεπε κανείς ότι το απούπωμα είχε παρθεί από μία πολύ ωραία νεκρά. Εποχώρησα ένα βήμα και διέκρινα έναντι εώς τον ώμο ένα χέρι ανδρικό σπασμένο απούπωμα στον καρπό.

Συμπληρώνοντας κανείς με τη φαντασία του το υπόλοιπον του έργου έβλεπε ένα συμπλεγμα που παριστάνα ένα νέον προσπαθόντα ν' αγκαλιάσει μία ευμορφή κόρη.

Ύστερα από λίγες στιγμές, ο Μπόμπ ο δ' ποιος είχε ακούσει το θόρυβο των βημάτων μου από το παρακείμενο δωμάτιο μπήκε στην κυρία αΐθουσα του άτελιέ και καθώς με είδε με το βλέμμα ακόμη προσηλωμένο στο απούπωμα μου είπες, χαμηλοβρίζοντας με:

— «Ακριβώς, γι' αυτό ήθελα να σου μιλήσω. Δουλεύει δεν έχεις. Κάθισες. Να ούτσου, πίπες και καπνός. Μπορώ ν' αρχίσω. Θ' άκούσεις μία ιστορία που δεν την έχει άκούσει κανένας άλλος.

— Είμαι όλος ατίθι.

Εδώ και πέντε χρόνια είχα πάει έρασι-τεχνικό στη Ρώμη και εκεί με προσέλαβαν σίτις άνασκαφές της Πομπηίας. Η εργασία μου συνίστατο κυρίως να παίρνω αποτυπώματα με πηλό από τα σώματα των νεκρών που άνευρίσκοντο σίτις άνασκαφές. Όπως γνωρίζεις είναι δυνατόν σήμερα πτώματα τα όποια δεν έλυσαν στη γη και τα όποια φάνινονταν σαν χαμωμένα από στάχτη να καταστούν στερεά. Τότε λοιπόν μπορεί να πάω κανείς αποτυπώματα του προσώπου και όλου του σώματος του νεκρού. Όπως καταλαβαίνεις, αυτή ή εργασία είχε πολύ ενδιαφέρον για μένα. Και το ενδιαφέρον αυτό μεγάλωνε όλοένα. Μία μέρα οι εργάτες μου φέρανε στο σπουδαστήριο ένα στερεοποιημένο σώμα διά να πάω το απούπωμα. Μαζί μου είχαν φέρει κι ένα άμφορέα που είχαν βρη σε κάποιο τάφο άκουμπώντας τον όποις ένας εργάτης τον σκούνησε και τον έστασε.

Όταν μπήκα μέσα στο σπουδαστήριο ένα περίεργο αίσθημα με είχε καταλάβη. Μία βαθυτάτη συγκίνησης, μία συγκίνησης που δεν μπορούσα να την καταλάβω. Καθώς πλησίασα τον άμφορέα είδα ότι είχε κάποιο ύψος που εξαιριζότανε σαν αϊθέρας. Τον έφερα στη μυστή μου και ή μυρωδιά του μου έφερε μία άνεξη/γητή άγαλλίασι. Σιγά σιγά μία νύκχη με κατέλαβε και ύστερα από λίγα λεπτά είχα χάσει την ιδέα της πραγματικότητας. Το στερεοποιημένο σώμα της νεκράς που βρισκόταν έμπρός μου, έζωντάνευε και σιγά σιγά ή έζησε σιγνή έπέραςε μπρός στα μάτια μου. Είδα, ότι βρισκόμουν σε ένα ιπποδρόμιο όπου μία ωραία κόρη—ήταν ή νεκρά που μου είχαν φέρει οι εργάτες— ή Άρσινόη, μου έκίνησε τη προσοχή. Την άκολουθούσα. Αγαπηθήκαμε. Έπρεπε όμως να βλεπόμαστε κρυφά γιατί ο πατέρας μου Έλληνας στρατηγός, ήτανε άσπονδος έχθρος με τον πατέρα της Άρσινόης. Ένα βράδυ ενώ περπατούσα στον κήπο μία τρομερή εκρηξι έδόνησε την πόλι. Ήτανε σά να άνοιγε ή γη. Άμέσως έτρεξα στο σπίτι της Άρσινόης.

Στεκότανε στην πόρτα σαν τρελλή και μόλις με είδε έπεσε στην άγκαλιά μου.

Την άρπαξα μέσα σ' εκείνη τη παραζάλη, την έφερα στον ώμο μου, αλλά μόλις έπροχώρησα λίγα βήματα έχασα τις αισθήσεις μου... θυμόμμαι μονάχα ότι σε λίγα δευτερόλεπτα είδα την τρομερότερα καταστροφή που εφάνταστηκε ποτέ άνθρωπος.....

Όταν εξύπνησα από τη νύκχη που με είχε ρίξει το ύψος εκείνο θυμήθηκα όλη τη παρελθούσα ύπαρξίμου. Θυμήθηκα τοποθεσίες από τη παρελθούσα μου ζωή στην Πομπηία τίς όποιες έξοικιστικές.

Α! θυμήθηκα τη λατρεία της αγαπημένης μου που άπέθανε μέσα στην άγκαλιά μου.....

Έγινε πάλι ο Άγγλος—ο Γκάρισον, αλλά έβλεπα καθαρότατα την περασμένη μου ζωή στην προύπαρξή της στην Πομπηία ως

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η ΦΡΑΟΥΛΕΣ

ΤΟΥ ΕΜΙΛΕ ΖΟΛΑ

Ένα πρωί του Ιουνίου, άνοίγοντας το παράθυρό μου, άισθανόμην ένα δροσερό άγέρακι να μου δροσίζει το πρόσωπο. Είχε βρεθεί πολύ την περασμένη νύκτα. Ο ούρανος φαινότανε σαν ναυαγισμένος με το γλυκό γαλάζιο χρώμα του. Τα δένδρα πλυμένα κι αυτά από τη βροχή, όλοπράσινα άπλωναν τα μεγάλα τους κλαδιά και μεστό πυκνό φύλλωμά τους δέχονταν της παιχνιδιάρικης άχτίδας του ήλιου.

— Έλα, Νινέτα, φώναξα εύθυμα, βάλε το καπέλλο σου, μικρούλα μου. Θα πάμε στην έξοχη, είνε τόσο όμορφα μέρα σήμερα.

Χτύπησε τα χέρια της με χαρά. Ντύθηκε γρήγορα και σε δέκα λεπτά είχε τελειωμένη την τουλέττα της, πράγμα άσυνεπιδι το για μία κοκέττα έξοισ χόινων. Στις έννηνά είμεθα στά δάση του Βερνέ.

Πόσο όμορφα και μυστικοπαθή είνε αυτά τα δάση! Πόσο έρωτευμένοι φάλλουν την άγάπη τους, στ' άνθισμένα και ήσυχά μονοπάτια τους.

Χίλιες δύο έκρηστηρέσεις και άλλους τόσους όρκους έχουν άκούσει τα πυκνά φυλλάριά τους. Η γη είνε απεπαμένη μ' ένα λεπτό πράσινο χαλί που το χουδόνουν λαμπροί λαμπροί ή άγριες.

Η Νινόν άφηνε το χέρι μου κι έτρεχε μέσα στο δάσος, έπαιρνε στήμνη ν' αν άισθάνεται στα πόδια της την όψη πρασινάδα.

Άλλοτε πάλιν έρχότανε μ' άκουμπούσε στον ώμο μου κοροσμένη, γυρούνοντας τα χάδια μου.

Το δάσος ήσυχο πάντα άπλωνότανε γύρω μας σαν μία θάλασσα με πράσινα κύματα.

Σιωπηλοί κι έμεινε προχωρούσαμε μες στην όμορφη φύσι.

— Ω! φράουλες! φράουλες, φώναξε έξαφνα με χαρά ή Νινόν, πηδώντας ένα λακκό σαν κατουρία.

Δυστυχώς όμως μόνο φραουλιές, όλόκληρες κάμπες από φραουλιές άπλωνότανε γύρω μας, χωρίς κανένα φρούτο. Η Νινόν περπατούσε σκυμμένη, σηκώνοντας κάθε φύλλο με την ύπτιδα πώς θά βρη καμμία φράουλα κρυμμένη.

Μας πρόλαβαν άλλοι, μούπε κάμνοντας ένα μορφασιμό δυσχερεσκίας. Στάσαν όμως άς ψήξουμε ακόμα και τσως βρούμε καμμία.

Με τα σώματα σκυμμένα και τα μάτια καρφωμένα στη γη, προχωρούσαμε με μικρά βήματα, άμυλητοι άπ' το φόβο μήπως μάς φύγουν ή φραουλιές. Σεχάσαμε το δάσος, τη σκιά, τη σιγαλιά, τη δροσιά, τα σκοτεινά μονοπάτια. Σε κάθε τούφα φραουλιές που βλέπαμε, σκύβαμε και τα χέρια μας συναντιώντανε κάτω άπ' τα φύλλα.

Φθάσαμε κοντά σ' ένα μεγάλο καθήφορο όπου έκαιμε ζέστη γιατί ο ήλιος δεν είχε ακόμα στήσει σε δένδρα. Η Νινόν πλησίασε στον καθήφορο άποφασισμένη να μη ξανατήρηση. Έξαφνα μπήγει μία δυνατή φωνή. Έτρεξε προς τον γόμο και πώς πληγώθηκε.

Την ήδρα καθισμένη χάμω. Με το δάκτυλό της μούδαχνε μία φράουλα μικρή μισοφωρισμένη.

— Κόψτην, μούπε, με μία φωνή σιγανή και χαϊδεμένη.

— Οχι, έσύ την ήδρε, έσύ πρέπει να την κόψεις, της είπα και κάθισα κοντά της.

— Οχι, έπέμενε, θέλω να την κόψεις έσύ.

Δέν δέχθηκα και ή Νινόν έκοψε το κλαδάκι με το νύχι της.

Μά άλλη ιστορία ξανάρχισε όταν πήραμε τη φράουλα στο χέρι. Ποιος άπ' τους δύο μας θά φύγει τη μικρή αυτή φράουλα που μάς κόσταζε μιάς ώρας άναζητήσι; Η Νινόν προσπάθησε να τη βάλη στο στόμα μου. Αντιστάθηκα. Ύστερα άποφασίσαμε να τη μοιρασούμε σε δύο.

Την πήρε ανάμεσα στα χείλη της και μούπε μ' ένα χαμόγελο.

— Έλα, πάρε το μεριδίό σου.

Πήρα το μεριδίό μου. Δέν έξυφον άν ή φράουλα μοιράσθηκε άδελφικά. Δέν έξρω μάλιστα άν γεύθηκα τη φράουλα γιατί ήμην τόσο γλυκό το φιλή της Νινόν.

Μετάφ. Ε. Μακρί

υίος Έλληνας στρατηγού!

— Επειτα πώς έξηγείς το άλλο; Όταν έξέτασα το χέρι τοί νεκρού νέου—του έαυτού μου δηλαδή— όπως είμουν είνε την χαρακτή μου, ήτανε απαράλλακτο με το δικό μου όπως είνε σήμερα.

Αν θέλεις μπορείς να έξακριβώσεις. Το άλόγευμα εκείνης της ήμέρας έπληρα ένα απούπωμα από την αγαπημένη μου, ότι παρ' όσα, διότι δεν μπόρεσε να διασωθή από το πτώμα παρά ότι βλέπεις. Νά ή ιστορία μου.

Ο έρωας αυτός ξανάζησε μέσα μου. Με ρώτηρες πρό όλίγου γιατί δεν παντρεύτηκα. Αιτία όποια γυναίκα και να έπαίρει θά της έβγαζε την ιστορία μου. Πόση την άγαπή φυσικά. Πρό δύο έτών άγάπηρα μία γυναίκα και την έξήγησα ές φυσικά.

Πρό δύο έτών άγάπηρα μία γυναίκα και την έξήγησα ές φυσικά. Πρό δύο έτών άγάπηρα μία γυναίκα και την έξήγησα ές φυσικά. Πρό δύο έτών άγάπηρα μία γυναίκα και την έξήγησα ές φυσικά.

Νά, γιατί δεν παντρεύομαι. Νά γιατί δεν θά παντρευτώ ποτέ.....

Η ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

[Μετάφρασις έκ του 'Ιταλικού και ύποσημειώσεις του κ.

Χαρίλ. Αντωνάτου. Ούδεις έχει δικαίωμα άναδημοσίευσεως της και έκδόσεως έκτός του μεταφραστού.]

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Έτσι παρουσίασα το πράγμα, για να μην ξεμπεροστινίσω (1) το Γραμματέα του. Άγαπήτ'ε μου, μου είπες, όσο για ύπνικους Άγγλους, δεν υπάρχουν εδώ, παρά μερικοί δυστυχισμένοι Μελτέζοι έξωτες. Από καιρό σε καιρό παρουσιάζεται μεταξού τους καμιά διαφορά, για ύπόθεση μουσι ταλλήρου: έρχονται τότες σε με και, για νιν τους ξεροτρωθώ, τοίς βάνω και μοιράζουν την άξια του φιλονεικούμενου πράγματος. Αυτό είνε όλο. Γιατί να μην πληροφωρήτε καλλίτερα, πριν έπιχειρήσετε το ταξίδι στην Τύνιδα; Πάληρα να κρατήσω το λόγο, που έδωσα στον Κον Σ.... και δεν είπα στον Κον Βανες πώς ο Γραμματέας του μ' είχε εξαπατήσει. Άφρησά λοιπόν την Τύνιδα και γύρισα πίσω στην Κεφαλονία, μισοπεθαμένος από την κοίραση, άφου έξώδερμα περσότ'ε από 100 κολονάτα, που χρειάσθηκε να δανεισθώ σ' αυτήν την περίπτωση. Μία φορά στην Κεφαλονία ύστερα, άνακάλυψα ότι ο Κος Σ.... είχε γράψει στο σπίτι του: «τές τελεφεταίες αυτές ήμέρες έφθασε εδώ ο Κος Λασκαράτος, με το σκοπό να έξακριβήση το δικηγορικό επάγγελμά: τα προσόντα όμως του Κου Λασκαράτου δεν τον βοηθούν».

Και τώρα πειθό ήταν το ελατήριο, ποιός ο σκοπός, που ο Κύριος Σ.... μου προέβησε τόσο κόπο και τέτοια ζήμια σε μία φιλική και ταίρια οικογένεια, με μικρή δυστυχώς περιουσία; Αυτό μενί άκούμα για μένα μυστήριο!

Αιτή την εποχή άρχισα να εργάζομαι για το έργο μου «Τά Μυστήρια της Κεφαλονιάς». Ο μικρός αριθμός των παιδιών μου μου έπαιρτε τότες νάχω με τη γυναίκα μου μακρές συνομιλίες, που άποβλεπαν όλες στην έλλειψη πολιτισμού στον τόπο μας. Έσκεψάμε για τες μισοβάββαρες συνήθειες, για μία θεοσεμία επίδειξης, χωρίς ψυχή, χωρίς θεία πνοή, κ.τ.λ. κ.τ.λ. Πολλές άπ' αυτές τες σκέψεις μου έμπνέονταν από τη γυναίκα μου. Ύστερ' άπ' αυτές τες συνομιλίες, έτραβιάμουν στο Γραφείο μου κι έπερνα σημειώσεις σε χωριστά φύλλα και τες φύλλα. Έμπόρεσα έτσι στα 1856 να ταχτοποιήσω και να τυπώσω αυτήν την συλλογή, τίτλο της όποις έβαλα: Μυστήρια της Κεφαλονιάς. (2).

Άρεσεμές, Φουή στη Ζάκυνθο. Δεύτερο ταξίδι στ' ν Άγ. γλία. Λύχνος. Δίκη με το Δομπαρό και φυλάκισή μου. Οι ταλπιερίες και παρκατήσεις μου στη φυλακή της Κεφαλονιάς. Τέλος του Λύχνου.

Μέχρι τότες ή ζωή μου δέ στάθηκε παρά σαν προεισαγωγή στο πηλό, που φαίνεται, μου επιφυλασσόουν στον κόμο. Καποός της άναγήςσης, που μου έπνευ ή χυδία κατάστασι της κοινωνίας, το βιβλίο αυτό (3) δέ μπόρεσε, παρά να σηκώσει εναντί μου όλες τες κοινωνικές τάξεις. Είχα όμως προβλέψει την καταγινή και προχωρούσα άποφασιστικά μπροστά της. Τίποτε ριζικά καλό δέ μπόρει να γένη, δίχως κάποια θυσιά.

Οι γονείς, αίσθητά κατακρημένοι, για την άπάνθρωπη διαγωγή τους προς τα κορίτσια τους, άποστοιμώθηκαν, όχι όμως χωρίς να παρμπονώνται και να μοιροφυδούν ιδιαιτέρως (4). Οι Δημόκοποι, μ' άφαρμένο το προσώπειο μπροστά στο κοινό, αίσθάνθησαν την προσβολή κι έβγαλαν δυνατές κραυγές. Όσο για τους παπάδες, που έμειναν κατάπληκτοι από τη φωνή «Μή ποιείτε τον οίκον του Κυρίου οίκον έμπορίου», βλέποντας το μηχανικό τους σε νύδνον, στράφηκαν μανιασμένοι εναντί μου, λέγοντας «Βλαστήματα το Χριστό και την Παναγία» στον εύκολοπιστο λαό.

Έξήγησα νάν τους ήσυχους. Τους παρακάλεσα να μου δείξουν που έμειναν τες βλασφημίες μου, προσφερόμενος νάν τες άποκηρύξω, σαν θά μ' έκαναν νάν τες ίδω, μάλιστα όμως έπροσπάθησα.

(Άκολουθεί)

Σημ. Μεταφρ. 1) Σε τέτοιες περιστάσεις αυτό το ρήμα μεταχειρίζεται ο Λασκαράτος—βγάνει στα φανερά, φέροντας σ' άντιπαράστασι.

2) Το Βιβλίο αυτό, ήταν ή άφορητή του άφορισμού μου Λασκαράτου.

3) Τα Μυστήρια της Κεφαλονιάς.

4) Τώρα (1896) οι γονείς άλλαξαν. Προτιμούν πάντα τ' άγάδια, άναποδών όμως κι άναδέρφον καλά και τα κορίτσια τους. Η άκόλουθη όμως παρ' όσα, καί μέθοδος πολλούς: «Ο Κεφαλονίτης προτιμεί το παιδί, που θά γεννηθή ή γυναίκα του, όπως πορεύεται και την έβραση κάθε άλλος του έμπορείας. Έκασε έσενικό: Η δουλειά έστιν, εκάδω, εκείνην τη χρονιά νομίζεται αλουπάτος. Έκασε θηλικό: Η δουλειά έστιν κακά, έλας, εκείνην τη χρονιά πάντα sotto l. Εκείνην τη χρονιά το γεννιέται όχι ένα παιδί, μά ένα χέρι στο σπίτι... χρέι, που για εύκοι έξακολουθύνουνε χροόνος θαν το ένα χέρι πάντα στους ύπολογισμούς του, έως έτσι να λάβη από το γαμπρό του την παλαμή του προκομίου και να φουάση προς έβγαλι το χρέι άπάνουθ'ε του. Έτσι δεν είδε ποτέ στο παιδί του το θηλικό, παρά ένα όμολογο! του όποιον επιθυμώσε το έσοχισμό... Τα κορίτσια περιφρονώνται, κακοαναδέρφονται και ταπεινώνονται στην τάξη των χενών. Όταν γίνουν γυναίκες, έπαφρον παιδιά όμοιά τους, έως έτσι ή διαμονή τους στην Ίταλία να τους στέλνι το έξωσαν και νάν τή κακή εξαγνισμένη κτήνη».

ΞΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ο ΕΘΝΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ ΤΩΝ ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΩΝ

«ΗΟΝΑΜΟ. ΗΟΝΑΜΟ!...»

(Γραμμένος άπ' τον τέως ήγηνόνα Νικόλαον)

Έκείθε περ' άπ' τα βουνά κι' ακόμη πάρα πέρα
μυθό λέν πώς ήταν μία φορά βασίλεια δικά μας,
κι' άρματωμένα έβλεπες σε μάχη νύκτα μέρα
τά παλληκάρια ν' άκολουθούν τον πρώτο βασιλιά μας

Έκει, εκεί!... να πιά' να βροθ και πάλι την Ποισομένη
άχ! και να ίδω το σπίτι μου τόσο χρονών διογμένος.
Πετάει ο νους με την καρδιά κι' όλο εκεί πηγαίνει,
που πρέπει να 'βρεθώ κι' έγώ μία μέρ' άρματωμένος.

Έκει! άπ' τα γαλάσματα να πεταχτώ μιν όσα,
σά φάντασμ' άπ' το παλατιό τα θέμεια, να κραζώ:
«Τραβήξου, Τούρκε βάσβαρε, ήλθα και γίμαι τώρα,
και γίμαι να σ' εκδικηθώ, φονιά, και να σ' οράσω».

Έκει, εκεί!... άπ' τα βουνά έκείνα πέρα, πέρα...
μυθό λέν πώς είν' παρσίδωτος σε γή άνθων και μύρων
και προσευγαίς αντίλατον 'ς άνταπερην ήμέρα
τόσας ψυχάς τόσοι νεκρών άγιων μας μαρτύρων.

Έκει, όλοιό άπ' τα βουνά τα μαύρα μαύρα έκείνα
«Ο Γιοδός έξεγνήσθη, τον πήρε ή καβίλλα
με τους έννιά του γιούς μαζί, σπαταριστούς ό'σν κοίτα
κραζέι: «Παίδια, βοήθει! παιδιά δεν έχω άλλα!»

Έκει, που τρίζαν τα πτερυά του Γιοδών ματωμένα
κάτω από πέταλα σκληρά, άπ' άρρωμένα άτια,
έκει το Γέρω μας, παιδιά, ξερεθόρα, ιμηνέμνα,
νάδικηθούμε σιζόντας τους Τούρκους σε κομμάτια.

Έκει, όλοιό άπ' τα βουνά τα μαύρα μαύρα έκείνα,
έκει τον τάφο του Μίλσζ που λένε πώς σκεπάζουν
όσο το α'μα πότις ορδά λευκά και κοίτα...
Έκει! να προσκονήσουμε! που α'μ' άκόρη σιζούν

Έκει! να ούσου! άδελφούς που 'ς το ζυγό στενάζουν!

Μετάφρ. Ι. Καμπούργγλου

ΣΟΝΕΤΤΟ

ΤΗΣ 'ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΜΠΡΕΚΟΥΝΙΟΥ

Κι' άν μ' έχη ή άγάπη αυτή λαμπαροσκόπιοι:
Στό μέτωπό μου φωτειρό σονιμπίν,
Πού με τη λάμψη του έχει μαρτυρήσει
Σ' όλους που καίεται μέσα μου καμίνι.

Κοιμή για με ή άγάπη πάρε μεστήν
Μα τη ματιά μου έστρεψ' άνακρυπτή
Βαθεί ή ματιά σου κι' άπ' την όψη έκείνη
Την άγάπη ή άγάπη έχει έστρεψη

Γι' αυτό δεν κρίνω την άγάπη μου, όχι,
Στα καλό που κανείς δικό του τρώει.
Παύ της ή ψυχή σου σε χροσό θρόνο.

Θρόνος της ψυχής μου δεικνυμένη,
Κι' άν άπαιτώ—τι έσο ταπεινωμένη
Πώς το χροσώ, άκριβέ, σ' έδωκα μέσο.

Μετάφρ. Γ. Δραζίνη

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

(ΤΟΥ ΈΡΡ. ΧΑΪΝΕ)

Γαλάζιος είνε ο ούρανος κι' όμορφη τόσο ή φύσι
κι' έχει τ' άφου την αήθη τόσο απαλά θροσίοι!
Κι' όλάνθιστες ρίζουνε τα λουλούδια μυτιές
κι' άσπάρτουν και σπινδοβολούν γιατ' έχει ή αήθη φύσι.

Κι' άσπασ τα δά βέλας παντού άνθρώπινες ψυχές
κι' όμως ό,τι νίταν ήμωνα στον τάφο άναπαύσεως
και με την πεθαμένη μου μικρούλα αγκαλιόμουν.

Μετάφρ. Π. Ραζίν

Τι σίτιν όλόρωτο είνε άπ' όλη
πάχη χαρούμενη φυσική
Απ' το ήλιο το άκαταβύθιο
κάτω άπ' τον καθήφορο

Η ζωή μου κι' όλη μου ή άγάπη
άχ! σ' άγαπάει και λατρεύει,
και λατρεύει κι' όλο μαντεύει
μα δεν τη βλέπεις, πώς μου έστ.

Μετάφρ. Π. Ραζίν

Είμαι από όμοιο, δεν με βλέπεις
Μονάχο έκεί στη σκοτεινή
Απ' πώς θα όης βαθιά έκεί μέσα
στη σκοτεινή μου την καρδιά!

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΠΡΟΒΕΝ

Οι Ζαλαμούντ είχε κίτοχοι μιάς μεγαλοπρεπούς επαύλεως. Τό καλοκαίρι προσκαλούν διαφόρους επισήμους. Οι γείτονες φθονούν τους Ζαλαμούντ και συγχρόνως τους κοροϊδεύουν διότι είναι ξισασμένοι. Προς το παρόν φιλοξενούν στην επαύλη τους δυο ακαδημαϊκούς, ένα ξένο αρχιεπίσκοπο, μία αρχιεπίσκοπο, μία δούκισσα, δυο πολυκατοικησιούχους, και τόν δίδωμο χειρουργό κ. Σαμαντρίε, μέλος του Ινστιτούτου ο οποίος είχε παλιός φίλος των Ζαλαμούντ. Μετά το πρόγευμα συνομιλούν οι δυο άνδρες εις τὸ καπνιστήριο.

ΣΑΜΑΝΤΡΙΕ. — Πῶς ; Περιμένετε καὶ ἄλλους προσκεκλημένους ;

ΖΑΛΑΜΟΥΝΤ. — Περιμένω μία κυρία, πού ἔρχεται ἀποκλειστικῶς γιὰ σᾶς : τὴν κυρία Γαζέλ.

ΣΑΜΑΝΤΡΙΕ, (ταραγμένος). — Τὴν κυρία Γαζέλ ;

ΖΑΛΑΜΟΥΝΤ, (τὸν κοιτάζει). — Εἰ, εἰ ! Φαίνεται ὅτι αὐτὴ ἡ εἰδικὴ σᾶς κάνει μεγάλην ἐντύπωση. Τὴν ἴδια ἐντύπωση πού ἔκαμε εἰς τὴν κυρία Γαζέλ, προχθές, ὅταν τῆς ἀνέγγειλα τὴν ἀφιξίαν.

ΣΑΜΑΝΤΡΙΕ, (συγκινημένος). — Καὶ ἐκείνη σᾶς ἐξήγησε ;...

ΖΑΛΑΜΟΥΝΤ. — Προσκαλέστηκε μόνη τῆς. Ἐννόησα ὅτι θὰ σᾶς ἔκαμε μεγάλη εὐχαρίστηση... Ἐλάτε, γιὰ νὰ μὲ ἀνταμεινέτε, διηγηθῆτε μου αὐτὴν τὴν ἱστορία.

ΣΑΜΑΝΤΡΙΕ. — Δὲν ὑπῆρξε πολὺ εὐτυχὴς μὲ τὸν ἄνδρα τῆς ἡ κ. Γαζέλ ;

ΖΑΛΑΜΟΥΝΤ. — Ὁχι. Ὁ κόμης Γαζέλ εἶχε ὑπὲρ αὐτοῦ τὸν τίτλο του καὶ τὴν μεγάλη του περιουσία... Κατὰ τὰ ἄλλα ὅμως ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ἀνόητος, ἀμόρφωτος, ἐνῶ ἐκείνη ἦταν μιά ἀπὸ τῆς περὶ χαριτωμένες γυναῖκες...

ΣΑΜΑΝΤΡΙΕ, (οικεικτικός). — Ἦταν γοητευτικὴ ;...

ΖΑΛΑΜΟΥΝΤ. — Τὴν ἐγνώρισατε ὡς δεσποινίδα Μπρισόλ ; Ἦταν ἐξαισία !...

ΣΑΜΑΝΤΡΙΕ. — Ἀλήθεια ! Ἦταν ἐξαισία καὶ φωτεινὴ ὥμορφιά ! Πρὸ εἰκοσι ἐτῶν... Τὸ πιστεύετε ὅτι δὲν τὴν συνήντησα ποτὲ ἀπὸ τότε ;

ΖΑΛΑΜΟΥΝΤ. — Ἀλήθεια ;

ΣΑΜΑΝΤΡΙΕ. — Ἐν τούτοις εἶνε τόσο ζωντανὴ εἰς τὴν ἀνάμνησί μου ! Ἀλλάξε πολὺ ;

ΖΑΛΑΜΟΥΝΤ, (διοικητικός). — Ὅθι τὴν ἰδίαν.

ΣΑΜΑΝΤΡΙΕ. — Ἄ, εἶνε πολὺ ἀπλή ; Ἡ δνὶς Μπρισόλ καὶ ἐγὼ εἴμεθα ἀπ' τὸν ἴδιο τόπο. Ἡ οἰκογένειά τῆς κατοικοῦσε μίαν μεγάλην βίλλα, ἐγὼ ἔμενα σ' ἕνα σπιτάκι γειτονικόν. Ὅταν τελείωσα τὰς σπουδὰς μου εἴμουν εἰκοσιεπτά ετῶν. Ἐπέρασα τὸ καλοκαίρι μὲ τοὺς γονεῖς μου, στὴν Φερριέ. Οἱ γονεῖς μου ἦσαν στενά συνδεδεμένοι μὲ τοὺς Μπρισόλ.

ΖΑΛΑΜΟΥΝΤ. — Ἄ... Λοιπὸν ἐκεῖ ἀρχισε τὸ εἰδύλλιον.

ΣΑΜΑΝΤΡΙΕ. — Κάτι περισσότερο. Ἐνα πραγματικὸ πάθος ἐκ μέρους μου. Θὰ σᾶς πῶ ὅτι εἴταν ἡ μόνη μεγάλη ἀγάπη τῆς ζωῆς μου ! Ὅθι ἰδῆτε ποῖα ἦσαν τὰ ἀποτελέσματα.

ΖΑΛΑΜΟΥΝΤ. — Καὶ ἐκ μέρους τῆς ;

ΣΑΜΑΝΤΡΙΕ. — Εἶχε γιὰ μένα ἕνα αἰσθημα τρυφερό, αὐτὴ εἶταν ἡ ἐντύπωσίς μου. Ὅταν τὴν ἐξήγησε εἰς γάμον μου ἔδωκε νὰ καταλάβω ὅτι εἴμουν ἕνα πρόσωπο πολὺ ἄσημο γι' αὐτὴν τὴν τιμὴ. Εἴμουν τότε ἄγνωστος καὶ πτωχός. Κανείς δὲν προέβλεπε τὸ μέλλον μου.

ΖΑΛΑΜΟΥΝΤ. — Τί λέτε ;

ΣΑΜΑΝΤΡΙΕ. — Ναί. Τὸ μέλλον μου χρονολογεῖται ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἀρνήσεως. Ἦταν τόσο μεγάλο τὸ πείσμα μου, ὥστε ἐργάστηκα σὺν γίγας γιὰ νὰ δοξασθῶ, νὰ γίνω μιά μέρα ἴσος τῆς.

ΖΑΛΑΜΟΥΝΤ. — Τὴν περάσατε ! Ἐγίνετε ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους σοφοὺς τῆς Εὐρώπης.

ΣΑΜΑΝΤΡΙΕ. — Γιὰ μένα αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἦταν τὸ ἰδανικόν, τὸ ὄνειρό τῆς ζωῆς μου, τὸ ὄνειρό πού γιὰ νὰ φθάσῃ κανεὶς πρέπει νὰ γίνῃ ἥρωας. Αὐτὴ μὲ ἔκαμε αὐτὸ πού ἐγίνα ! Ἦταν γιὰ μένα ἡ ἐμνεύστρια... Ἄν δὲν ἦταν αὐτὴ θὰ ἔμενα ἕνας ἀσήμαντος γιαντρός στὴν ἐπαρχία μου. Εἰς ὅλες τῆς περιστάσεις τῆς ζωῆς μου, εἰς κάθε προστάθεια τὴν εἶχα ἐμπρός μου, στὴν σκέψι μου, στὴν καρδιά μου.

ΖΑΛΑΜΟΥΝΤ. — Καὶ ὅταν παντρεύθηκε ;

ΣΑΜΑΝΤΡΙΕ. — Εἶχε μείνει γιὰ μένα τὸ πλάσμα, πού εἶχα ἐξιδανικέσει. Βέβαια μὲ τὸν καιρὸ τὸ αἰσθημα μου ξεθώμασε, ἀλλὰ ἔμενε ἡ θρησκεία καὶ αὐτὸ σᾶς ἐξηγεῖ τὴν συγκίνησί μου, πού εἶδατε νὰ ἔχω πρὸ ὀλίγου.

ΖΑΛΑΜΟΥΝΤ. — Διόβολος ! Μὲ κάνετε καὶ ἀνησυχῶ, πού, θὰ βρεθῆτε ἀντιμέτωποι. Ἐκείνη εἶνε χήρα. Ἐσεῖς ἀνυπανδρός. Δὲν ἔρεται κανεὶς τι μορεὶ νὰ συμβῇ !

ΣΑΜΑΝΤΡΙΕ. — Μπᾶ ! Μὲ θυμᾶται ἄραγε ; Ἐκείνη πού ὑπῆρξε γιὰ μένα τὸ μυθιστόρημα, ἡ περιπέτεια τῆς ζωῆς μου ἦταν γι' αὐτὴν ἕνα ἀπλοῦν κεφάλαιον, πού τώρα ἔχασε πῶς διάβασε...

ΖΑΛΑΜΟΥΝΤ. — Ποιὸς ἔρεται ; Ταράχθηκε προχθές ἡ ὥραία κ. Γαζέλ ὅταν τῆς μίλησα γιὰ σᾶς. (Τὸν κοιτάζει). Στοιχηματίζω

ὅτι ἂν ἤθελε...

ΣΑΜΑΝΤΡΙΕ. — Ποιὸς ἔρεται ; Τὸ βάθος τῆς ψυχῆς μας εἶναι μυστήριον καὶ γιὰ μᾶς τοὺς ἰδίους... Δὲν ἔξερω, σὺν τὴν ἐντύπωσιν πού καίμῃ ἡ συνάντησις μὲ τὴν κ. Γαζέλ, καὶ ἂν ἀναστήθῃ τὸ πᾶν αἰσθημα στὴν καρδιά μου.

ΖΑΛΑΜΟΥΝΤ. — Ὑπάρχει ἕνα μέσον νὰ τὸ μάθετε ἁμέσως. Τὸ ἀμᾶξι θὰ φύγῃ τώρα γιὰ νὰ φέρῃ τὴν κόμισσα ἀπὸ τὸ σταθμὸν Πηγαίνετε καὶ σεῖς ! Δέκα χιλιόμετρα στὴν ἐπιστροφήν θὰ εἴσθε μαζὴ τῆς !

ΣΑΜΑΝΤΡΙΕ, (κατόπιν διαταγῆς). — Καλὰ ! Πηγαίνω... Σᾶς βεβαίω ὅτι τρέμω ὅταν συλλογίζομαι...

ΖΑΛΑΜΟΥΝΤ. — Θὰ σᾶς περιμένω ἡ ἀκούσα τὰς ἐντυπώσεις σας στὸ γυριμό.

Ὑστερα ἀπὸ μίαν ὥρα ὁ Σαμαντρίε ταραγμένος, ἀνυπόμονος, βλεπὸς τοὺς ταπεινότητες, πού κατεβαίνουν ἀπὸ τὸ τραῖον.

Μία εὐτραφὴς κυρία, τὴν ὁποῖαν δὲν ἀναγνωρίζει, περὶ ἑμᾶς καὶ εἶναι ντυμένη μὲ κεντητὰ χρώματα, βαμμένη καὶ περικομμένη ἡλικία. Βλέπει τὸν Σαμαντρίε καὶ τρέχει πρὸς συνάντησίν του, ἐπὶ κοκκινῶν σὺν κορσάκι.

ΚΑ ΓΑΖΕΛ. — ὦ Γιατρέ ! Σεῖς ! Σεῖς ! Τί εὐτυχία ! Δὲν με ἀναγνώρισατε !

ΣΑΜΑΝΤΡΙΕ, (κατάληκτος). — Σᾶς ζήτη συγγνώμην, κίμωσα ! Εἶχα ζήτησιν τὴν ἄδεια νὰ ἔλθω πρὸς συνάντησίν σας ! Εἶμαι τόσο ἀφηρημένος !

ΚΑ ΖΑΛΕΛ, (χαριεντιζόμενος). — Ἐτοί εἶναι οἱ μεγάλοι σοφοί. Τί καλὸς πού εἴσθε !

(Ὁ Σαμαντρίε τὴν ὁδηγεῖ πρὸς τὸ ἀμάξι. Τὴν κοιτάζει πάλι καὶ ἡ τεῖ νὰ εἶσθ τὸ ὄρατο πλάσμα τοῦ ὄνειρό του σ' αὐτὴν τὴν εὐτραφὴ καὶ βαμμένην κυρία).

ΣΑΜΑΝΤΡΙΕ, (πρὸς ἑαυτὸν). — Τίποτε δὲν μένει πάλι, τίποτε !

ΚΑ ΓΑΖΕΛ. — Φαίνεται ταραγμένος, φίλε μου.

ΣΑΜΑΝΤΡΙΕ. — Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς βοηθήσω ν' ἀνεβῇτε ; (Ἀκουμπᾷ περισσότερο ἀπὸ ὅτι πρέπει σὺν τῇ του καὶ κἀκεῖ κατὰ τὸν τὰ ἄλλα φεύγον).

ΚΑ ΓΑΖΕΛ, (ἀναστενάζει). — Πόσον καρὸ ἐγὼ νὰ σᾶς ἰδῶ !

ΣΑΜΑΝΤΡΙΕ. — Ἐνα τέταρτο αἰῶνος περὶ του !

ΚΑ ΓΑΖΕΛ. — Ἀνεβήκατε τόσο ψηλά. Στὴς κορυφὴς τῆς ἐπιστήμης !

ΣΑΜΑΝΤΡΙΕ, (ἀπογοητευμένος). — Ἐργάσθηκα λίγο.

ΚΑ ΓΑΖΕΛ. — Βλέπω ὅτι εἴσθε μετριοφάνους ὅσο εἴσθε μεγάλους ! Ἄχ ! Ἄν ἔξερατε τί μικρὰ πού μετανόησα γιὰ τὰ λόγια πού σᾶς εἶπα μιά φορὰ !

ΣΑΜΑΝΤΡΙΕ. — Ποιά λόγια ;

ΚΑ ΓΑΖΕΛ. — Δὲν τὰ θυμᾶσθε ; Τὴ μέρα τῆς τελευταίας συναντήσεώς μας, εἰς τὴν Φερριέ, ὅταν σᾶς ἐπανέλαβα τὸ μάθημα, πού με εἶχαν διδάξει οἱ γονεῖς μου... Τόσες φορὲς μετάνοια γιὰ τὴν ἀρνήσιν μου...

ΣΑΜΑΝΤΡΙΕ. — Μετανοήσατε τότε καὶ κατόπιν ;

ΚΑ ΓΑΖΕΛ, (μὲ ἀρέλεια). — Ἀργότερα, ὅταν ἐγίναται...

ΣΑΜΑΝΤΡΙΕ. — ὦ ναί ! Ὅταν ἐγίνα γνωστός ! Ἀλλ' εἶχα πανδρευθεῖ καλῶς...

ΚΑ ΓΑΖΕΛ. — Ὁ ἄνδρας μου ἦταν ἕνας βλάκας...

ΣΑΜΑΝΤΡΙΕ. — Ἦταν πλούσιος, νομίζω...

ΚΑ ΓΑΖΕΛ. — Ναί. Ἀλλὰ ἐν συγκρίσει μὲ τὰ τεράστια πού πού κερδίζετε...

ΣΑΜΑΝΤΡΙΕ, (ἐκπληκτικός γιὰ τὴς κοιταμάρας τῆς πρακτικῆς καὶ ὀρίμου γυναῖκας, πού συγκρίνει μὲ τὴν λεπιδίτη καὶ τὸ πνεῦμα τῆς κόρης). — Τ' εἰν' αὐτὰ πού λέτε ;

ΚΑ ΓΑΖΕΛ. — Πῶς τε μου δὲν μου κρατᾶτε κακία γιὰ τὴν ἀρνήσιν μου ;

ΣΑΜΑΝΤΡΙΕ. — Καθόλου. Ἡ τύχη μὲ εὐνόησε περισσότερο ἀπὸ ὅτι ἤλπιζα...

ΚΑ ΓΑΖΕΛ. — Ὑποφέρατε πολὺ τότε ;

ΣΑΜΑΝΤΡΙΕ. — Καὶ σεῖς ;

ΚΑ ΓΑΖΕΛ. — Ἐγὼ ! Θεέ μου ! (Ψεύδεται). Ἀρρώστια ἀπὸ τὴ λύπη μου !

ΣΑΜΑΝΤΡΙΕ. — Ἄς ἀφίσωμε τὸ παρελθόν. Μᾶς ἐστέθησε τῆς εὐτυχίας αὐτῆς, πού ἴσως μᾶς ἐπεφύλαττε μεγάλας ἀπογοητεύσεις...

ΚΑ ΓΑΖΕΛ. — Ἀπογοητεύσεις ;

ΣΑΜΑΝΤΡΙΕ. — Θέλω νὰ εἰπῶ ὅτι ὁ καιρὸς καὶ ἡ οἰκειότης ἀλλάζουν πολλὰ πράγματα. Ἰσως ἡ εὐτυχία μας θὰ εἶχε τελειώσει τώρα...

ΚΑ ΓΑΖΕΛ. — Ἐνῶ τώρα εἶνε καινούργια ! Ἐχετε δικαίον !

ΣΑΜΑΝΤΡΙΕ. — Καινούργια ; (Τὴν κοιτάζει μὲ ἀπορία).

ΚΑ ΓΑΖΕΛ. — Ναί. Ὑστερα ἀπὸ εἰκοσι χρόνια ἡ τύχη μᾶς προσφέρει μίαν ἱκανοποίησιν...

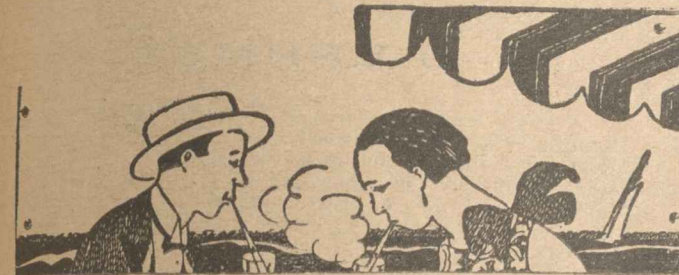
ΣΑΜΑΝΤΡΙΕ. — Τί ἐννοεῖτε ;

ΚΑ ΓΑΖΕΛ. — Βλέπω ὅτι εἴσθε ντροπαλός, ὅπως ἄλλοτε. (Μὲ τρυφερότητα). Ἐγὼ ἐνόησα, φίλε μου, ὅτι ἡ παραμονὴ σας εἰς τὸ

ΠΩΣ ΖΟΥΣΑΝ ΟΙ ΠΡΟΓΟΝΟΙ ΜΑΣ

Η ΖΩΗ ΣΤΑΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Τὸ Ἀθηναϊκὸ σπῆτι τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους. — Ἡ ἀπλότης του. — Ὁ γυναικωνίτης. — Τὰ μαγαζία. — Τὰ ἐπιπλά τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ

[Γραμμένα γιὰ τὸ «Μπουκέτο»]

Ἐλπιαν τὰ μάτια σου, Καλέ μου, μὴ μὲς στὴ τύχη τοῦ Κυρίου, καὶ ἦταν χυμὴν στὴ μορφὴ σου, καὶ μὴν ἦδον τὸν μυστηριώδη

Ἐλπιαν τὰ μάτια σου, Καλέ μου, ἀπὸ μὴν ἀλλόκοτη θυσία, καὶ τὸ προστάξι σου, Καλέ μου, Παῖσα γλῶσσα, σὺν ἐκκλησίᾳ !

Κ' ἦδον τὰ χερᾶ σου, Καλέ μου, ἡ ἅπτερα χερᾶ καὶ γλῶσσά μου, καὶ ἔμπλεξαν ἀλλήλητα, Καλέ μου, σὺν πούλκιμα, μὲσα σὰ δικὰ μου,

Κ' ἔδην γλῶσσας ἄνθρωποι, Καλέ μου, μὲς σὺν βουβανῶν τοῦ μυστηρίου, λινῶνα καὶ οἱ δὲν, σάμκος λαμπάδες, σὺν Αἰῶνα Δόξα τοῦ Κυρίου...

Τ' ΑΗΔΟΝΙ

Ἐνα βραδάκι τοῦ Μαγιοῦ, μὲς στὴ χροιά κομμένο — τὸ πῶς μόνον τῆς χροιάς, καὶ ἴσως τὸ πῶς θλιμμένο,

τὴν ὥρα πού ἐτοιμάζονταν νὰ κομῆσθαι οἱ κλώνοι, διχῶς αἶμα, ξαφνικά, τρελάθηκα τ' ἄδρον !

Πολλὲς φορὲς, ἀναγενοῖ σὺν πλάτανον ἀποκλίνω, ἀκούω τις τρελλίτες του, καὶ τὰ πύλαμά του

σπᾶν, πάλι, γυρίζοντας τὴς ὥρες πού βραδιάζει, τ' ἀκούω, τις πῶς καλὲς στροφές του ν' ἀραδιάζει :

μὰ σὺν ἐκείνῃ τῇ βραδιά, καὶ κείνῳ τὸ πλάτανον, τίπο τραγοῦδι ξεφύρετο, ποτὲ δὲν εἶχε κάνει...

... Κ' ὅπως τραβοῦσα πάρορα, σὴν μοναξιά τοῦ δρόμου, ἀναπολόντας μυστικά, δὲν ἔξερω πούν καίμῃ μου,

— πούλκιμα τοῦ μεσονυκτιοῦ, πούλκιμα τῆς ἐρήμου, ἡρῶν ἡ φωνὴ σου σάχα, καὶ πῆρε τὴν νυχτὴ μου...

... Κ' ἦταν ἡ τύχη διάφανη, καὶ μὲς ἀπ' τ' ἄσπρα τὰ φωθρά, πού φέγγαν σὰ βελούδα, ὅλ' ἡ νυχτὰ, παθητικά, σὺν φωνᾷς : Τραγοῦδα...

Κ' ἦμουν καὶ γὼ, καὶ σ' ἀκούω, χωρίς νὰ εἴχαται — τὸ βράδι πού τρελλάθηκες, πούλκιμα ἀγαπημένον...

Ναπολέων Λαπαδιώτης

Ζαλαμούντ καὶ ἡ πρόσκλησις του... ὁ ἐρχομός σας εἰς τὸ σταθμὸν διὰ αὐτὰ μὲ δεικνύουν φανερό τοὺς σκοπούς σας. Σᾶς ἐνόησα καὶ ἡ αὐτὸ σᾶς μίλησα μὲ εὐλοχίαν. Σέω ὅτι καίμῃ σας, ἡ γυναῖκα πρὸς μὴ μίλησιν καθαρά, ἀφοῦ δὲν τολμάει !

ΣΑΜΑΝΤΡΙΕ, (στενοχωρημένος). — Αὐτοῦμαι πολὺ, κυρία μου, ἀλλὰ εἶμαι ἀπογοητευμένος νὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲν ἐξηγεῖτε καλὰ τὰς πράξεις μου. Εἶνε ἐντελὲς τυχαίως. Σήμερα μόνον, ἔμαθα τὴν ἀφίξίν σας. Λοιπὸν δὲν ἐσχεδιάσα τίποτε.

ΚΑ ΓΑΖΕΛ, (ἐκνευρισμένη). — Ἀλλὰ ἡ παρουσία σας σ' αὐτὸ τὸ ἀμάξι ;

ΣΑΜΑΝΤΡΙΕ. — Θέλησα... νὰ σᾶς προσφέρω τὰ σέβη μου, ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρό !

ΚΑ ΓΑΖΕΛ, (πεισμένη). — Τόσο τὸ χειρότερον ἂν μίλησα πολὺ γλῆγορα. Ἐν τούτοις...

ΣΑΜΑΝΤΡΙΕ, (παγερός). — Θὰ εἶμαι καὶ ἐγὼ, εὐλοχίης, κυρία, καὶ θὰ σᾶς πῶ αὐτό : Στὴν ἡλικία μου δὲν μπορῶ νὰ ἀλλάξω τὴν ἔξω μου. Θὰ μείνω ὁ ἀραιοφάνης λατρεῖς τῆς ἐπιστήμης...

ΚΑ ΓΑΖΕΛ. — Ἡ ἀπόφασίς σας εἶναι ἀμετάκλητη ;

ΣΑΜΑΝΤΡΙΕ. — Ἀμετάκλητη !

ΚΑ ΓΑΖΕΛ, (θυμωμένη, σὺν ἀμαξί). — Ἀμαξί ! Πήγαίνε με στὸ σταθμὸν !

ΣΑΜΑΝΤΡΙΕ, (κατεβαίνει ἀπὸ τὸ ἀμάξι). — Τάχην, δόχησθε τὴν κυρία. Θὰ σὲ περιμένω ἐδῶ.

ΚΑ ΓΑΖΕΛ, (ἔξω φρεσὼν). — Μπορεῖτε νὰ καυχῆσθε πῶς ἀφίνετε ὅλες τῆς εὐκαιρίας...

ΣΑΜΑΝΤΡΙΕ, (μὲ σεβασμό). — Δὲν εἶμαι δυσαρσεστημένος γιὰ τὴν πρώτην φορὰ...

(Τὸ βράδι ὁ Σαμαντρίε, ἀπελπιμένος γιὰ τὴν καταστροφή τοῦ ὄνειρό του διηγείται εἰς τὸν Ζαλαμούντ τὰς περιπέτειας τῆς ἡμέρας).

ΣΑΜΑΝΤΡΙΕ. — Τί ἀλλαγὴ, φίλε μου ! Τί πτώσις ! Κουτὴ, συμπερονοτόλογος καὶ ἀσχημὴ ! Τὸ εἰδολό μου ! Ὅλες ἡ χίμαιρες τῆς ζωῆς μου... Ἄχ ! Πρέπει νὰ παρατηρῇ κανεὶς προσεκτικὰ τὰ παραμυθένια πρόσωπα τῶν γυναικῶν, πού ἀγαπήθηκαν ! Εἶνε ἕνα σκληρὸ μάθημα. Τί ἀπογοητεύσεις ! Τί ἀηδία ! Καλλίτερα νὰ ἔμενα μὲ τὸ ὄνειρό μου !

Μισέλ Προβέν

ΠΑΘΗΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Τῷ Ραμὸν Κολὲν

Ἡ ἐπιτυχία της ἦταν καὶ φανταστικό. Ζητωκραυγὲς καὶ χειροκροτήματα ὑποδέχονταν τὴν ἐμφάνισί της στὴ σκηνὴ ἐκ μέρους τῶν βιεννέζων. Ὑψηλὴ, λεπτή, μὲ θαυμάσια ξανθὰ μαλλιά καὶ μάτια γεμάτα ἐκφράση καὶ περιπάθεια, εἶχε ἀσύγκριτη χάρις καὶ εὐλυγισία.

Ἡ τέχνη της ἦταν γι' αὐτὴ θρησκεία. Ἐξοῦσε διαρκῶς στὸ δνείρο τῶν ρόλων της.

Πέντε εὐτυχισμένα χρόνια, πέντε χρόνια πού πέρασαν σὰν δνείρο, ἐβάσταζε αὐτὴ ἡ μέθη τοῦ θαυμάσιου, καὶ ἔξαφνα τὴν ἐπλήξε βαρεία ἡ μοῖρα. Ἡ ὑγεία της ἐταράχθηκε, δυνατοὶ παλμοὶ τὴν ἐπιάναν στὴν ἐλαχίστη κόπωση καὶ ἀναγκάσθηκε τέλος νὰ ἐγκαταλείψει τὴ σκηνή.

— Προσσωπικῶς μόνο, τὴς εἶπαν οἱ γιατροί.

— Διὰ παντός, προσέθεσαν ἰδιαίτερος στὴ μητέρα της, γιὰ νὰ κινδυνεύει ἡ ζωὴ της στὴν ἐλαχίστη ἀπόπειρα ἐπιστροφῆς εἰς τὸ θέατρο.

Στὸ Παρίσι πού πῆγε νὰ ζητήσῃ καμμιὰ τελευταία ἐλπίδα, ἀκούσε τὰ ἴδια λόγια ἀπ' τοὺς γιατρούς.

Βαρεία μελαγχολία ἐσκέπασε περὶ τὴν ὥραία μορφή της, καὶ ὅλα τὰ παρηγορητικὰ λόγια τῆς μητέρας ἀπαντοῦσε στερεότυπα:

— Δὲν θὰ τὸ ὑποφέρω, δὲν θὰ τὸ ὑποφέρω, θὰ πεθάνω ἀπὸ πληγῆ!

— Μὰ γιατί νὰ ὑποφέρετε ἐσὶ; ἀκούσθηκε μιὰ ἀνδρική φωνὴ κοντὰ της, φωνὴ γεμάτη τρυφερότητα καὶ χάρη.

Ἐστράφηκε ἐκπληκτῶς.

— Σὺ, Ράμφ; ἐφώνασε. Σὺ στὸ Παρίσι.

— Ἡ Βιέννη ἦταν ἐρημὴ γιὰ μένα περὶ! τῆς ἀπάντησε αὐτός.

— Ἀχ! πῶς με ζῶσθονεῖς ἡ παρουσία σου... Ὁραῶ πῶς σε ξαναβλέπω στὸ θεωρεῖό σου νὰ μ' ἐνθαρρύνῃς καὶ νὰ μὲ χειροκροτῇς.

— Καὶ νὰ σὰς ἀγαπῶ, νὰ σὰς ἀγαπῶ πάντα σὰν τρελλός.

— Ἀ! ὄχι, ἔξεραι πῶς σοὺ ἀπληθύνουσα νὰ μοὺ μιλεῖς ἐσὶ!

— Μὰ ἡ περιστάσεις ἀλλάζουν. Χρειάζεστε ἕνα φίλο, ἕνα προσταττή. Ρεγγίνα, ἀκούστε με καὶ γίνετε γυναῖκά μου.

Τὸν διεκρομῆ ἐπιτακτικῇ χειρονομίᾳ:

— Εἶνε ὁρατοῦ ὅτι μοὺ προσφέρεται, εἶπε, ἀλλὰ μοὺ εἶνε ἀδύνατο νὰ δεχθῶ.

Ἐφάνηκε τόσο καλὸς πάντα πού πρέπει νὰ σοὺ μιλήσω ἐλεύθερα. Μόνο μιὰ ἀπειρή, μιὰ ἀποκλειστικὴ ἀγάπη θὰ μ' ἔκανε νὰ παντρευθῶ. Καὶ τέτοια ἀγάπη δὲν ἔχω παρὰ γιὰ τὴν τέχνη μου. Γιὰτὶ νὰ σὲ γελᾶσαι, Ράμφ; Ἐξῶ ἀπ' τὴν τέχνη μου θὰ ἐπιθάνω!

Καὶ βλέποντας πόσο λυπημένος ἦταν:

— Σ' ἐλίκρανα, προσέθεσε. Σ' ἀγαπῶ, Ράμφ, καὶ σ' ἀγαπῶ πολὺ μὰ ὅχι ὅπως θέλεις.

ἔχω, ὁμῶς, νὰ σοὺ ζητήσω μιὰ χάρι. Πείσε τὴ μητέρα νὰ γυρίσωμε στὴ Βιέννη. Εἶνε τὸ μόνο πράγμα πού μοὺ ἀρνείται. Κ' ἐπιθυμῶ τόσο νὰ ξαναῖδῶ τὴν ἀγαπημένη μου πόλιν, τοὺς φίλους μου, τὸ θέατρο...

— Μὰ, δὲν ἀνέχεται βεβαίαν νὰ παίζετε; ἐφώνασε ὁ νέος ταρμαμένος.

— Ὁχι, εἶπε αὐτὴ διστακτικῶς, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. Πάρε με ὁμῶς πίσω, πάρε με μαζί σου, σὲ ἱκετεύω.

— Ὅπως θέλετε, εἶπε ὁ νέος φιλονίκων τὰ ἀδυνατισμένα δάχτυλά της. Ἀδριο φεύγουμε.

Ἡ Ρεγγίνα δὲν ἄφινε παρὰστασι πού νὰ μὴ τὴν παρακολουθῇ, ἀλλὰ μόνο σὰν θεατῆς. τὴν πεινᾷ. Καὶ λίγο λίγο βαρεία λυτὴ πλάκωνε τὴν ψυχὴ της, γιὰτὶ δὲν ἔβλεπε καμμιὰ βελτίωσιν τῆς ὑγείας της. Ὁ μαῦρος κύκλος γύρω στὰ μάτια της γίνονταν ὁλοένα βαθύτερος καὶ τὸ πρόσωπό της καθεμερὰ πεινᾷ γλυμῶ.

Ἐνα ἀπόγευμα καθισμένη στὸ δωμάτιό της, ἀκούσε σιγανὴ συνομιλία στὸ πλαγιὸν σαλονάκι. Ἦσαν ἡ φωνὴ τῆς μητέρας της καὶ τοῦ Ράμφ. Νομίζοντας τὴν ἔξω μιλοῦσαν ἐλεύθερα καὶ ἔμαθε ἐστὶ τὴν φοβερὴ ἀλήθεια, τὴν ἀλήθεια πού τὴν ἐσκότωνε καθε ἐλπίδα.

Ὅταν ἀνέλαβε τὰς αἰσθήσεις της, ἦταν ἀκόμῃ μόνη στὸ μισοσκότεινο δωμάτιο. Ἀ! ὄχι δὲν θὰ ὑπέφερε τέτοια ζωὴ! Αὐτὴ ἡ ἀδράνεια ἦταν γι' αὐτὴ χειρότερη ἀπὸ τὸ θάνατο! Ἀφοῦ ἦταν χαμένη γιὰ τὴν τέχνη της καλλίτερα νὰ τελείωνε μιὰ γιὰ πάντα...

Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνῃ πῆρε τὴν ἀπόφασίν της καὶ κατέστρωσε τὸ σκεδὶό της. Θὰ τελείωνε μέσα στὴ δόξα καὶ τὴ μέθη τῆς ἐπιτυχίας. Καὶ ὁ μόνος πού μπορούσε νὰ τὴ βοηθήσῃ ἦταν ὁ Ράμφ.

Ὅταν ὁ νέος εἶδε μὲ μάτια λαμπρὰ καὶ ὀδύνα μάγουλα νὰ τὸν ρωτᾷ ἂν τὴν ἠθέλε ἀκόμῃ γιὰ γυναῖκά του, ἐγέμισε χαρὰ.

— Ἀλλὰ μ' ἕνα ὄρο, ἐξηκολούθησε αὐτὴ ἀποφεινώντας τὸ ἀγκάλιασμά του. Θὰ παίζω γιὰ τελευταία φορὰ τὸν πεινᾷ ἀγαπημένου ὁρό. Ἐπειτα θὰ ἀφήσω τὴ σκηνὴ καὶ θὰ γίνω δική σου. Μὴ μοὺ ἀρνῇθῃς, μόνο σὺ μοὺ εἶσαι ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία.

Μετά μιὰ ἐβδομάδα ὅλοι μιλοῦσαν γιὰ τὸ μεγάλο θεατρικὸ γεγονός. Ἡ Ρεγγίνα ὁπταῖα γιὰ τελευταία φορὰ ὡς Ἰουλιέττα καὶ ἔπειτα θὰ παντρευτοῦν.

Τὸ θέατρο δὲν ἦταν δυνατόν νὰ περιλάβῃ οὔτε τοὺς μισοὺς ἀπὸ τοὺς ἐξήλθον εἰσιτήρια ἐκείνῃ τῇ βραδυᾷ.

Ἡ ἐπευφημία καὶ τὰ ἄνθη, ἄνθη ἀπειρα σὲ στεφάνια, σὲ μπουκέττα, σὲ καλάρια, πλημύριον τὴ σκηνή. Κι' αὐτὴ ἦταν τόσο εὐ-

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΕΡΗΜΟΣ

Τῷ κ. Δημ. Καμπούρη

Ἐμπρὸς ἕνας ξύλινος σταυρός.

Πίσω ἕνας γέρος παπᾶς μὲ τὸ πετραχὴλὶ του, σκυτῶς-σκυτῶς, μουρμουρίζει σὰ ζουζούνη τοῦ χάμπου.

Παραπλῶς ἕνας γονιὸς κρατῇ στὴν ἀγκυλιά του μικρὸ φέρετρό πού μέσα κείτεται ξαπλωμένο τὸ μόνο του παιδί.

Κανένας ἄλλος...

Ἡ μητέρα ἔχει φύγει τώρα καὶ δυὸ μῆνες μ' ἕνα χαμογεῖν καὶ τῆς ἔλεγε πῶς τὴν ἀγάπῃ.

«Ἅγιος ὁ Θεός!» μουρμουρίζει κάπως δυνατῶρα ὁ παπᾶς.

«Ἅγιος ὁ Θεός!» λέει σιγὰ-σιγὰ κι' ὁ πατέρας κοιτώντας τὸ πτερόν τὸ κεφάλι του, κι' ἕνα δάκρυ του στάζει στὸ μέτωπο τοῦ παιδιοῦ του.

Κι' ἀπὸ τὸ ἀναισθητὸ καὶ ψυχρὸ μέτωπο τοῦ παιδιοῦ καὶ στὸ προσκεφάλι...

Δὲν εἶνε πέντε μέρας πού τὸ κρατοῦσε σὰ γόνιμά του καὶ τὸ χόρευε κι' αὐτὸ τοῦ χάιδνε τὰ γένεια μὲ τὰ χεράκια του καὶ τὸν κοινοῦσε κατὰμάτια μὲ λευκὸ χαμόγελο.

(Ἀπὸ τὸ χαμόγελο ἐκείνο «λίγο λὲς κι' ἀπόμεινε ἀκόμα τὸ χεῖλὸν τοῦ νεκροῦ πού δὲν ἔμαθε γιὰτὶ γεννήθηκε, ὅπως δὲν ἔμαθε γιὰτὶ πέθανε».)

ἔλεγε σάει καὶ τότε ἕνα δάκρυ τοῦ πατέρα 'στὸ μέτωπο τοῦ παιδιοῦ, μὰ 'κεῖνο ἀνοίξε τὴν ἀγκυλιά του τότε καὶ τὸν ἔβλεπε ὅσο δυνατὰ μπορούσε καὶ τὸν φίλησε 'στὸ στόμα.

— Παιδάκι μου!! τὰ χεῖλάκια σου καίνε! τί ἔχεις;

— Τίποτε, πατέρα! εἶμαι καλά, πολὺ καλά! κοιτάξτε με καὶ γεῖθ!... μόνο λιγάκι, μὰ λιγάκι, μοὺ πονεῖ ὁ λαμὸς σὰν κοιτάω...

Ὁ νεκροθάφτης ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ νεκροταφείου μ' ἕνα τρόπο πού σὰ νὰ τοὺς ἔλεγε: «Καλῶς ὄρατε!»

Ὁ παπᾶς τοῦ οἶχνει μιὰ ματιὰ πού ἔλεγε: «Κάμε γρήγορα, ὁ χόμο κι' ἄλλων».

Ὁ πατέρας μόνο τὸ παιδί του κοιτάζει, καὶ τὸ φιλεῖ τὸ φιλεῖ...

Τὸ μικρὸ τὸ θάβουν: Κλαίει ὁ δνείρος γονιὸς καὶ χτυπιέται, κανεὶς δὲν ἀρνεῖται αὐτόν. Ἐνα μέθυσος πού ἔχει τὰ παζιμῖδια κι' ἀπ' τὸ κρανὶ τὸν τὸν κροῖ, περὶ καὶ κοινοῦσεται.

— Ζωὴ... νὲ λόγου σου! μὴν πῶς ἐστὶ... χροῖστανε... γιὰ μιὰ σταλιά...

Γιὰ μιὰ σταλιά πρῶμα!

Ὁ πατέρας μόνο τὸ χόμο ἀνοίγει καὶ τὸν φιλεῖ, καὶ τὸν φιλεῖ ἀγχοῖ 'στοῦ παιδιοῦ του τρυφερὰ καὶ φεύγει φεύγει γρήγορα πρῶμα!

Νὰ καὶ στὴν κόλασιν τοῦ ἔφωτος ἂν ἀπὸ τότε πού τὸν ἐγγνώρισα ἔαυρα στὸ παράθυρο, ἂν ἀγγίξα ἕνα κρῖ ἔξω, ἂν ἐπῆγα στὴς ταυρομαχίες ἢ στὴς κονταρομαχίες.

— Ἀλλὰ γιατί νὰ χάσω τὸν καιρό μου σὲ πολλὰ λόγια, Ταρφέ; Τὴς προσάβεις μου, τὰ βάσανά μου, τὰ ξέρεῖς, καὶ σωπαίνεις. Μὴν ὀρᾷςσαι, δὲν εἰς πιστεύω. Καταραμένη νὰ εἶνε ἡ γυναῖκα πού πιστεύοντας τοὺς ὁρκους σὰς προσφέρει τὴν γλύκα τῆς ἀγάπης!

— Ἄνδρες προδότες, λόγια φεύγουν, φλόγες ἀπατηλές... Ὑποσχόμενοι γομῶμεν στὸ νερό. Ἀπὸ τὴν ὑπόσχεσιν ὡς τὴν ἐπιλήρωσιν τῆς πόσης ἡμέρας ταξιδίων καὶ τί μακρές. Στὸ δρόμο πόσα ξενοδοχεῖα ἐξῆμα καὶ πόσο σκληρὰ κλεισμένα... Ἀλλοῖμονο, θυμῶμαι...

Ἡ πνοὴ μου λείπει, ἕνα βάρος με καταθλίβει... Κράτησέ με Ταρφέ, θὰ πῶς.

Ἐστὶ μιλοῦσε κλαίγοντας ἡ Ἀνταλιφὰ ἀπὸ ζήλεια γιὰ τὸν Ἀμπέν-Χαμάρ καὶ ἔπεσε λιπόθυμὴ κατὰ χεῖρα τοῦ μαῦρου Ταρφέ.

Ἡ Ἀνταλιφὰ εἶνε τόσο ζηλιάρα γιὰ τὸν ἀγαπημένο της τὸν Ἀμπέν-Χαμάρ, ὅστε προσβάλλεται ἂν τὸν κοιτάζουν καὶ ἂν τοῦ μιλοῦν.

Στὴς ταυρομαχίες, στὴς κονταρομαχίες, στὴς γιορτές, στοὺς κήπους ποτὲ δὲν τὸν ἀφίνει ἀπὸ τὰ μάτια. Ἄν μπορούσε θὰ τὸν συνοδεύε ὅταν τρέχει στὴν ἐκστρατεία γιὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν πατρίδα του καὶ τὸν βασιλῆά του.

Ὅταν χωρίζεται ἀπ' αὐτόν μιὰ φωτιά δυνατὴ τὴν λυώνει καὶ ζήλει ἀκόμῃ καὶ τὰ λόγια του ὅταν τοῦ μιλεῖ. Ἡ σκέψιν τῆς τὸν ἀπλοῦσθον ὅταν ἐκείνος βγαίνει ἀπὸ τὸ σπίτι. Χίλιες φαντασιολογίες τῆς ἐρχονται. Ἡ ζήλεια εἶνε κόρη τοῦ ἔρωτος γιὰ ἐκείνην καὶ ὁ πόθος, ὁ φόβος καὶ ἡ δυσπιστία τὴν φλογίζουν κι' ἔπειτα πού ἀγαπᾷ σ' ἀλήθεια ποτὲ δὲν εἶνε σίγουρη γιὰ τίποτε.

Ἐνα βράδυ μόνι με τὸν Ἀμπέν-Χαμάρ ἡ Ἀνταλιφὰ ἀναστενάζει καὶ λέει:

«Ἄνδρες ἀρχγγε, φωτεινὴ καθρέφτη τῶν ὀπλων, τρέμε τῶν ἐχθρῶν, ἰσχυρὴ πύργος τῆς Γρενάδας, σπαθὶ τῶν στρατευμάτων, κάσπε τῶν ἐλπίδων μου, πηγὴ τῆς εὐτυχίας μου καὶ τῶν ἀγωνιῶν μου, μὴν περὶσσεύεις ἂν τὰ μάτια μου χύνουν δάκρυα ἀκατάπαυστα προστάς σου. Τὰ μάτια εἶνε τὸ διωκτικὸν ὅπου ἡ ἀγάπη φιλερρεῖ τοὺς ἀμύους τῆς ψυχῆς. Ἡ φλόγα, ὁ ἔρως, ὁ φόβος, ἡ ζήλεια, ἡ ἀποφῆς μ' ἔχουν χυμῶν. Κλαίω γιὰ ν' ἀνακουφίσω τὴν ψυχὴ μου. Γιὰ τὸ Θεό! Σὲ ἱκετεύω ἂν ἡ κυρία σὲ κοιτάζουν, νὰ μὴν τῆς βλέπῃς, νὰ μὴ γυρίσῃ ποτὲ τὰ μάτια σ' αὐτές...»

Ὁ Ἀμπέν-Χαμάρ τῆς ἀπάντησε:

— Ἀνταλιφὰ ἂν γιὰ νὰ σὲ εὐχαριστήσω πρέπει ν' ἀνοίξῃ αὐτὸ τὸ στόμα, ὅπου εἶνε κλεισμένη ἡ εἰκόνα σου, θ' ἀνοίξῃ μιὰ πόρτα

Παρακαλεῖται ὁ κ. Κότσινας νὰ διέλθῃ ἀφείκτως τὸν γραμμῶν...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ρωσικῆς ἀστυνομίας ὑπηρετοῦσαν ἐπὶ Τσάρου καὶ γυναῖκες. Ἐξ αὐτῶν ἡ κ. Τσερπέρσκη ἐπαίξε τὸν μεγαλύτερον ρόλον εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει σύλληψιν τοῦ πρίγκηπος Ζαταρόζκη καὶ τοῦ μηχανικοῦ Λάσκη, μηδενιστῶν, περὶ τῆς ὁποίας τόσος ἔγινε θόρυβος καὶ λόγος τότε.

Ἐνας ἄγγλος σοφὸς εἰς τὸ ἔσσεξ ἀπέδειξεν ὅτι τὰ στρεῖδια αἰσθάνονται τὸ ψῆχος.

Ἐνας σκύλλος εἰς Τεξᾶς τῆς Ἀμερικῆς ἔδειξε τόσην ψυχραιμίαν εὐρεθεῖς ἔξαφνα κατὰ ἀπὸ μιὰ ἀμαρτωλοῦ ὥστε κατῴρησε νὰ περᾷ ἀπὸ ἐπάνω του ὅλος ὁ σκυρὸς χορὴς νὰ πάθῃ τίποτε, γιὰτὶ εἶχε συμμαζευτὴ μεταξὺ τῶν γραμμῶν.

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἀποδεικνύουν αἱ στατιστικαὶ ὅτι τὰ ἐγκλήματα λιγοστεύουν, ἂν καὶ ἡ φτώχεια μεγαλάνει.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν οἱ ἐκατομμυριοῦχοι δὲν κάμνουν πλέον ἐντύπωσιν ἔγειναν πολὺ κοινοί. Κάποια πέρασιν ἔχουν μόνον οἱ δις-εκατομμυριοῦχοι!.

Τὸ λεγόμενον ὅτι οἱ Ρωμαῖοι κατάγονται ἀπὸ τοὺς Ῥωμαίους ἀποκρούς τῆς Ἀσσίας ἀπέδειξεν ἡ νεώτερα ἐθνογραφικὴ ἐπιστήμη ὅτι εἶνε ἀπλοσύτητα μύθος.

Κατὰ τὴν ἐπιστημονικὴν ἐθνογραφίαν ἡ καταγωγὴ τοῦ ρουμου-νικοῦ λαοῦ ἀνάγεται ἐν τῇ χερσονήσῳ τοῦ Λίμου. Χρονολογεῖται δὲ ἀπὸ τοῦ πέμπτου μετὰ Χριστὸν αἰῶνος.

Ἡ βραδεῖα μίσσησις ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὸ νὰ χορταίνει κανεὶς μετὰ πολὺ ὀλιγωτέραν τροφὴν. Ὡστε ὑγιεινὴ καὶ οἰκονομία συνδυάζονται.

Εἰς τὴν βραδεῖαν μίσσησιν μπορεῖ νὰ εὕρουν τὴν σωτηρίαν των καὶ οἱ δυσπεπτικοὶ λιπόσαρκοι, ὡς καὶ οἱ πάσχοντες ἀπὸ διάστασιν τοῦ στομάχου. Ἀρκεῖ ὁμῶς νὰ μὴ πίνουν μποτίλιες νεροῦ ἢ κρασί στὸ τραπέζιν.

Νὰ καὶ ἕνας κενὸν στομαχικῆς ὑγιεινῆς ἀπαράβατος: Μισοῦτε καλὰ τὰ κρέατα, πίνετε λίγο, μὴ φοβάσθε τὸ αἷμα.

Οἱ φυτοφάγοι ἐν Ἀγγλίᾳ ἐβαλλαν εἰς ἐνέργειαν καὶ αὐτὸν τὸν νεωτερισμόν: δὲν φοροῦν πλέον φανέλλας, ἀλλὰ ἐκδὸς ὑποκαμίσων—μαλλίνοιον πάντοτε ἢ μεταξωτῶν—δεκτωτῶν. Καὶ εἶνε δημοσὶ τὸ καλοκαίρι, ζεστὰ τὸν χειμῶνα.

Μιὰ Ἰαπωνικὴ ἐφημερίδα ἐδημοσίευσε ἐσχάτως τὴν ἐπομένην ἀγγελίαν γάμου: «Ζητεῖται σύζυγος. Ἄν εἶνε εὐπορῶν, περικτὴν νὰ εἶνε φρόνιμη. Ἄν εἶνε πλούσια, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἶνε ὥραία. Ἄν εἶνε φρόνιμη, μπορεῖ νὰ μὴν εἶνε καὶ τελεία ὁ τὸ πρόσωπον. Πρέπει νὰ εἶνε εἰκοσάετης, λίγο παρακάτω, δὲν βλέπει».

Δεν ήτο ουηώς παρα καποια κατσιχα που επεσχεπτετο το

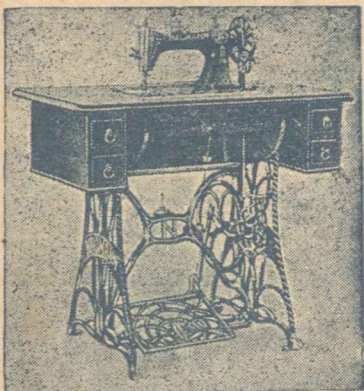

ψατε κ. Χ. Σταμ. περιοδικὸν «Μπουκέτο».

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ πρὸς ἀγοράν τὰ κάτωθι βιβλία : Τὸ «Τσάκωμα
τῆς Αἰ Ροκμο» μετάφρ. Γουζέλη, «Οἱ Βασιλεῖς τῶν Βουνῶν»
μετάφρ. Ἰδού. Ἀμπου, μετάφρ., «Συλλογὴ Δημοῶδων Ἀσμάτων»
μετάφρ. Ἀλφειάδου, «Συνέτα» Στ. Μαρτζέλου «Τὸ Φίλημα» ποιημ. Γ.
Παπαδόπουλου, «Ἀνθρώπος τοῦ Κόσμου» Γρ. Ξενοπολίτου. Γρά-
φειται κ. Χ. Σταύ. περιόδιον «Μπουκέτο».

ΛΑΜΙΑ. — «Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐδόθη ἡ πρώτη συναυλία, ἐν τῷ Θεατρῷ «Πανελληνίῳ», ὑπὸ τοῦ νεοσυνταταμένου «Συλλόγου Φιλολογῶν», ἀπὸ τῆς ἐπιστάσεως αὐτοῦ, ὑπὸ τὴν διευθύναν τον κ. Ίωάννου Σαράντη. Ἡ συναυλία διήρξη ἐπιτυχεστάτη, συνεκέν τρωσε δὲ ἐλλεικτὸν κόσμον.

Γ. Μ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΩΝ ΝΑΟΥΜΑΝ & ΦΑΛΦΦ

ΟΔΟΣ ΦΑΡΡΩΝ (ΔΙΑΣΤΑΥΡΩΣΙΣ ΤΡΑΜ)
ΚΑΛΑΜΑΙ

Λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωστοποιήσωμεν πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς Μεσσηνίας ἐνδιαφερομένους ὅτι αἱ ραπτομηχαναὶ «Νάουμαν καὶ Φάλφφ» εἶνε αἱ τελειότεραι ραπτομηχαναὶ τοῦ κόσμου. Θαῦμα ἀντοχής καὶ στερεότητος. Θαῦμα πολυτελείας καὶ ταχύτητος, πωλοῦνται

με δόσεις καὶ Μετρητοῖς με τιμὰς λίαν συγκαταβατικὰς.

Ἐχομεν ραπτομηχανὰς εἰς μεγάλην παρακαταθήκην, πολυτελείας, κεντήματος, ραψίματος, ποδοκινήτους, ραπτῶν, ὑποδηματοποιῶν καὶ χειροκινήτους. Ἀνταλλακτικὰ τεμάχια παντὸς εἶδους βελόνας ἐφαρμοζόμεναι καὶ εἰς τὰς μηχανὰς «Σίγγερ».

Διδασκαλία κεντήματος δωρεάν.

Ἀναλαμβάνομεν τὴν ἐνμάθησιν μαθητῶν αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἀξίας ραπτομηχανὰς ἥτοι Σίγγερ καὶ πᾶσαν ἄλλην μάχραν κατ' οἶκον ἢ ἐν τῷ Καταστήματι πρὸς 200 δραχ.

Ἐπιδιορθώνομεν ραπτομηχανὰς παντὸς εἶδους.

Αἱ ραπτομηχαναὶ μας εἶνε διαρκῶς «Ἐγγυημέναι». Εἴμεθα ὑπεύθυνοι διὰ πᾶσαν βλάβην των.

Εἶνε κατασκευασμέναι ἀπὸ χάλυβδα (ἀτσάλι) ἔχουν δὲ τὸ σπουδαιότερον πλεονέκτημα ὅτι ράπτουν ἔμπροσθεν καὶ ὀπισθεν.

Πελάται μὴ πτοῆσθαι ἀγοράζονται ἀπὸ τὰς ραπτομηχανὰς μας αἱ ὁποῖαι εἶνε αἱ Βασίλισσαι πασῶν τῶν ραπτομηχανῶν.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΩΝ «ΝΑΟΥΜΑΝ & ΦΑΛΦΦ»
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, ΜΠΡΕΔΗΜΑΣ & ΣΙΑ
ΚΑΛΑΜΑΙ. - ΟΔΟΣ ΦΑΡΡΩΝ

LA PHÉNINE
ANTIPA LUDIQUE
à base de phénate de quinine et d'arsenic
préparée par M. Bouvet
Docteur en Pharmacie
de l'Université de Paris

TUE LE Paludisme

En vente dans toutes les bonnes Pharmacies
Vente en gros : 3, Rue de Béarn, Paris

ΑΣΦΑΛΗΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΙΕΡΟΝΟΣΙΑΣ ΤΑ ΚΑΤΑΠΟΤΙΑ ΤΗΣ ΦΑΙΝΙΝΗΣ

κατασκευασθέντα ὑπὸ τοῦ Δρος ΒΟΥΒΕΤ τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισιῶν ἔχουσιν ὡς βάσιν τὴν Φαινινὴν καὶ μέχρι τοῦδε ἔδωκαν ἀριστα ἀποτελέσματα εἰς περιπτώσεις Ὁξείας καὶ Χρόνιας Ἑλεννοσίας. Δοκιμάσατε ἵνα πεισθῆτε. Ἐζητήσατε εἰς ὅλα τὰ καλὰ Φαρμακεία.

Παρακαταθήκη παρὰ τῷ Γενικῷ Ἀντιπροσώπῳ ἐν Ἑλλάδι

Γ. Σ. ΧΡΥΣΟΣΤΑΛΗ
6 ΟΔΟΣ ΔΩΡΟΥ 6
ΑΘΗΝΑΙ

Η ΑΝΤΙΠΛΑΣΜΟΔΙΝΗ Σ. Τζαμαλή, εἶνε τὸ τελειότερον φάρμακον κατὰ τῶν ἐλωδῶν πυρετῶν.

Εἰς τὸ Γραφεῖον μας πωλοῦνται πρὸς δρ. 5 ἕκαστον ἀντίτυπον τοῦ 2ου φύλλου τοῦ «Μπουκέτου», τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐξαντληθεῖ.

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
ΕΛΕΝΗΣ Π. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΓΩΝΙΑ Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ & ΤΡΙΚΟΡΦΟΥ
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦ. 4

ΟΠΤΙΚΑ-ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΡΟΥΑΝΑΣ
14-Βερανζερῶν-14-ΑΘΗΝΑΙ
ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ-ΕΚΤΥΠΩΣΕΙΣ-ΜΕΓΕΘΥΝΣΕΙΣ
Παράδοσις αἰθημερῶν

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ
≡ ΜΟΝΤΕΛΑ ≡
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΚΑΠΕΛΛΩΝ
≡ ΤΙΜΑΙ ≡
ΛΟΓΙΚΩΤΑΤΑΙ
≡ ΥΛΙΚΑ ≡
ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ
ΠΑΡΙΣΙΝΩΝ ΟΙΚΩΝ
ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗΝ
≡ ΣΥΛΛΟΓΗΝ ≡

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΚΑΠΝΙΣΗ
7 ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΤΡΙΚΟΥΠΗ 7

ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΟΣ ΙΕΡΟΥΣ ΕΙΝΕ Η ΝΕΟΤΗΣ
Ἀπομακρύνετε τὴν ἐλπίδα τῆς ἀνθρωπότητος, τὴν Γαστρονομίαν τῶν βρεγῶν, ἥτις φονεῖ ὡς πανώλης τὰ μικρὰ μας ἐν τῷ λίαν μικρῷ κόσμῳ καὶ τὸ κακὴς ποιότητος γάλα εἰδὼν. Διὰ τῆς ΝΟΒΟΧΥΜΟΣΙΝΗΣ (Novochimosis) τοῦ θαυμαστοῦ φυσικοῦ φυράματος, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται χιλιάδες ἰατρῶν ἢ προβλεπτικὴ μητέρα σώζει τὸ τέκνον τῆς καὶ ἀπομακρύνει ἀπὸ τῆς λυπῆς, τὰ δάκρυα καὶ τὴν ἀπελπισίαν.

Ο Γενικός ἀποθηκάρχος Γ. Σ. ΧΡΥΣΟΣΤΑΛΗΣ
Ὁδὸς Δώρου 6 (Πλατεία Ὁμονοίας), προμηθεύει πᾶν Φάρμακον αἰτήσεως. Ὅλοι οἱ φαρμακοποιοὶ τῆς Ἑλλάδος εἶνε εἰδοποιημένοι.

ΑΝΤΑΓΩΓΕΣΟ γραμματόσημα, Πρὸς εὐχῶς
Δις Φόσκολο, Ὁδὸς Ἀχαρνῶν 118.
ΑΘΗΝΑΙ
Ο ΓΕΛΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΛΟΓΙΣΤΑΙ ΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΣΤΑΙ ΤΩΝ ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Ἡ ἐν Πειραιεὶ Ἐμπορικὴ καὶ Λογιστικὴ Σχολὴ Παναγιωτοπούλου πέμπει ΔΩΡΕΑΝ τῷ αἰτοῦντι ἐκτὸς τῶν σχετικῶν πρὸς τὸ Σύστημα Μαθημάτων Λογιστικῆς Α' καὶ Β'. Σειρὰ ἐντύπων καὶ τὴν ἄρτι ἐκδοθεῖσαν ἐκκλησίαν πρὸς τὸν λογιστικὸν κόσμον τῆς Ἑλλάδος ἀναφερομένην εἰς τὴν παγκόσμιον κατεύθυνσιν πρὸς τὴν θετικὴν θεωρίαν τῆς Λογιστικῆς καὶ τὴν ἐπιγραμματικὴν σύγκρισιν τῶν δύο λογιστικῶν θεωριῶν, τῆς παλαιᾶς καὶ τῆς νέας. Ἡ σύγκρισις αὕτη εἶνε πολὺ διαφωτιστικὴ καὶ ἐπίκαιρος διὰ μερικὸς διστακτικούς.